

EURO 2000

Door de uitbreiding naar 16 landen in de eindronde ontstond ook de mogelijkheid om het toernooi door twee landen te laten organiseren, in de wetenschap dat veel landen niet over acht grote stadions met meer dan 30.000 plaatsen beschikten, om nog maar te zwijgen over infrastructuur en financiële middelen.

Al in 1994 stond *Euro 2000* op de UEFA-agenda, een bewijs dat het toernooi van steeds groter belang werd. Opgegeven voor de organisatie hadden zich Spanje, Oostenrijk/Zwitserland en Nederland/België. De gezamenlijke kandidatuur van Nederland en België was vanaf het begin een van de belangrijkste. Nederland was in 1976, 1980 en 1996 al kandidaat geweest, maar voortijdig afgevallen.

Onder verantwoordelijkheid van Harry Been en Alain Courtois ging er van de Lage Landen met succes een stevige lobby uit. Enige probleem was dat er niet genoeg grote stadions waren, maar er waren plannen voor bouw of uitbreiding van stadions in Eindhoven, Luik en Charleroi.

Op 14 juli 1995 besliste het EK-comité unaniem voor Nederland en België, ook omdat de andere kandidaten waren afgevallen. Het was weer een noviteit en een mooie test voor de WK 2002 die ook door twee landen werd georganiseerd (Japan / Zuid-Korea). De eindronde kreeg een andere naamstelling met de internationale term EURO 2000.

Voor de start

Op het WK 1998 maakte Frankrijk grote indruk, waardoor Europa weer aan de wereldtop stond, met Nederland en Kroatië net daarachter. De aloude toplanden Duitsland, Spanje, Engeland en Italië bleven op gepaste afstand achter.

In de Champions League won Real Madrid twee maal (1998 en 2000), Borussia Dortmund in 1997 en Manchester United in 1999.

De topclubs kochten liever goede spelers dan aandacht besteden en investeren in jeugdopleidingen. Gevolg was, mede door het Bosman-arrest enorme transferbedragen, waardoor clubs diep in de schulden kwamen. Real Madrid bv. kocht maar raak, maar de schuldenlast op het Bernabeu-stadion werd steeds groter.

De Europa-Cup was vervangen door de Champions League, meer een competitie van meerdere clubs uit de grote landen, dan een toernooi voor de landskampioenen. De kleintjes konden zich alleen via een voorronde kwalificeren. Voordeel was dat de meeste topclubs er elk jaar bij waren, veel kaskrakers op de agenda kwamen en er (veel) geld verdiend kon worden, nadeel was dat het verschil tussen rijk en arm alleen maar groter werd.

De topspelers waren popsterren met enorm veel geld en aandacht, omringd door bodyguards en paparazzi. Een managementteam zorgde voor de marketing, reclame, aandacht en inkomsten uit sponsorbijdragen, portretrechten, tv-rechten etc. Voetbal was een industrie waarin gigantische bedragen circuleerden.

De loting

Door de volle speelkalender stelde de UEFA een strak schema vast met vaste speeldata voor de kwalificatiewedstrijden voor heel Europa. Door de deelname van nieuwelingen Andorra en Bosnië-Herzegovina kwam het totale aantal op 53, waarvan de twee gastlanden direct geplaatst werden voor de eindronde.

Het nietige Andorra lootte tegen de wereldkampioen Frankrijk. Een andere pikante uitkomst was de indeling van Joegoslavië tegen Kroatië en Macedonië.

Meest interessant op sportief gebied waren groep 4 (Frankrijk, Oekraïne en Rusland) en groep 5 (Engeland, Zweden, Bulgarije en Polen).

Kwalificatie (4 juni 1998 – 17 november 1999)

51 deelnemers, verdeeld in 9 groepen. Winnaar direct naar eindronde met 16 landen.

De beste nummer twee plaatst zich rechtstreeks voor de eindronde, de overige acht nummers twee spelen play-offs om de overige vier plaatsen.

Gastlanden Nederland en België automatisch geplaatst.
Eerste deelname Andorra en Bosnië-Herzegovina. Joegoslavië (het latere Servië-Montenegro) ook weer deelnemer.

Groep 1

05-09-98	Wales	- Italië	0-2 (0-1)
05-09-98	Wit-Rusland	- Denemarken	0-0
10-10-98	Italië	- Zwitserland	2-0 (1-0)
10-10-98	Denemarken	- Wales	1-2 (0-0)
14-10-98	Wales	- Wit-Rusland	3-2 (1-1)
14-10-98	Zwitserland	- Denemarken	1-1 (0-0)
27-03-99	Wit-Rusland	- Zwitserland	0-1 (0-0)
27-03-99	Denemarken	- Italië	1-2 (0-1)
31-03-99	Zwitserland	- Wales	2-0 (1-0)
31-03-99	Italië	- Wit-Rusland	1-1 (1-1)
05-06-99	Italië	- Wales	4-0 (3-0)
05-06-99	Denemarken	- Wit-Rusland	1-0 (1-0)
09-06-99	Zwitserland	- Italië	0-0
09-06-99	Wales	- Denemarken	0-2 (0-0)
04-09-99	Wit-Rusland	- Wales	1-2 (1-1)
04-09-99	Denemarken	- Zwitserland	2-1 (0-0)
08-09-99	Zwitserland	- Wit-Rusland	2-0 (0-0)
08-09-99	Italië	- Denemarken	2-3 (2-1)
09-10-99	Wales	- Zwitserland	0-2 (0-1)
09-10-99	Wit-Rusland	- Italië	0-0

1. Italië	8	4	3	1	15	13-5
2. Denemarken*	8	4	2	2	14	11-8
3. Zwitserland	8	4	2	2	14	9-5
4. Wales	8	3	0	5	9	7-16
5. Wit-Rusland	8	0	3	5	3	4-10

* naar play-offs

Voor bepaling van de volgorde bij gelijk eindigen in punten, telde eerst het onderlinge resultaat, daarna het doelsaldo en tenslotte het meest gescoorde aantal doelpunten.

Dino Zoff loste Cesare Maldini af als coach bij Italië. Als speler had Zoff al twee EK's (1968 en 1980) meegemaakt. Op het WK 1998 was het land in de kwartfinale door de latere wereldkampioen Frankrijk na strafschoppen uitgeschakeld.

Al doet de eindstand anders vermoeden, de plaatsing voor de eindronde verliep aanvankelijk zonder veel problemen. De eerste drie wedstrijden werden gewonnen van concurrenten Denemarken, Wales en Zwitserland; halverwege bedroeg de voorsprong al zes punten. Tegen Zwitserland was Alessandro del Piero de grote man bij de *Squadra Azzurra*, maar hij raakte geblesseerd. Filippo Inzaghi was zijn vervanger.

Na vier overwinningen stakte de machine. Thuis tegen Wit-Rusland ging het bijna mis, ternauwernood kon een gelijkspel veroverd worden na een omstreden strafschoep.

Na een remise tegen Zwitserland werd in Napels verrassend met 2-3 verloren van Denemarken. De Denen wisten een 2-0 achterstand om te buigen en zich daarmee te verzekeren van de tweede plaats, goed voor de play-offs. Deze werd bereikt door een flinke eindsprint, winst in de laatste vier wedstrijden. Vooral Feijenoorder Jon-Dahl Tomasson onderscheidde zich met belangrijke doelpunten.

Hierdoor moesten de Italianen alsnog aan de bak in het altijd lastige Wit-Rusland. Wederom wisten ze niet van de nummer laatst te winnen, maar de 0-0 was net voldoende voor de eindronde.

Kind van de rekening werd Zwitserland, waarbij vooral de nederlaag in Denemarken zwaar telde.

Groep 2

05-09-98	Georgië	- Albanië	1-0 (0-0)
06-09-98	Griekenland	- Slovenië	2-2 (0-1)
06-09-98	Noorwegen	- Letland	1-3 (1-1)
10-10-98	Slovenië	- Noorwegen	1-2 (1-1)
10-10-98	Letland	- Georgië	1-0 (1-0)
14-10-98	Noorwegen	- Albanië	2-2 (0-1)
14-10-98	Slovenië	- Letland	1-0 (0-0)
14-10-98	Griekenland	- Georgië	3-0 (1-0??)
18-11-98	Albanië	- Griekenland	0-0

27-03-99 Griekenland	- Noorwegen	0-2 (0-1)
27-03-99 Georgië	- Slovenië	1-1 (1-0)
31-03-99 Letland	- Griekenland	0-0
28-04-99 Letland	- Albanië	0-0
28-04-99 Georgië	- Noorwegen	1-4 (0-4)
30-05-99 Noorwegen	- Georgië	1-0 (1-0)
05-06-99 Albanië	- Noorwegen	1-2 (1-1)
05-06-99 Georgië	- Griekenland	1-2 (0-0)
05-06-99 Letland	- Slovenië	1-2 (1-2)
09-06-99 Albanië	- Slovenië	0-1 (0-1)
09-06-99 Griekenland	- Letland	1-2 (1-1)
18-08-99 Slovenië	- Albanië	2-0 (0-0)
04-09-99 Albanië	- Letland	3-3 (1-1)
04-09-99 Noorwegen	- Griekenland	1-0 (1-0)
04-09-99 Slovenië	- Georgië	2-1 (0-0)
08-09-99 Noorwegen	- Slovenië	4-0 (3-0)
08-09-99 Georgië	- Letland	2-2 (1-0)
06-10-99 Griekenland	- Albanië	2-0 (1-0)
09-10-99 Albanië	- Georgië	2-1 (2-0)
09-10-99 Slovenië	- Griekenland	0-2 (0-3)
09-10-99 Letland	- Noorwegen	1-2 (0-0)

1. Noorwegen	10	8	1	1	25	21-9
2. Slovenië*	10	5	2	3	17	12-14
3. Griekenland	10	4	3	3	15	13-8
4. Letland	10	3	4	3	13	13-12
5. Albanië	10	1	4	5	7	8-14
6. Georgië	10	1	2	7	5	8-18

Niet een indeling met de meest tot de verbeelding sprekende voetballanden, maar op het oog wel gelijkwaardige ploegen. Noorwegen had een goede generatie, de ploeg was ook deelnemer op het WK 1998 en behaalde daar de tweede ronde. De taken van de succesvolle coach Egil Olsen waren overgenomen door zijn assistent Nils Johan Semb. De Scandinaviërs begonnen slecht met een dramatische thuisnederlaag tegen Letland en een gelijkspel in de derde wedstrijd tegen Albanië, waarbij in de slotfase een 0-2 achterstand werd weggewerkt. Daarna maakten ze diepe indruk in Europa door geen enkel punt meer te verliezen. Belangrijke pionnen van het elftal waren de Noren in Engelse dienst Tore André Flo, Steffen Iversen en Ole Gunnar Solskjær. Begin september 1999 werden de tickets voor Euro 2000 veiliggesteld door zeges op Griekenland (1-0) en Slovenië (4-0) en daarmee de eerste deelname aan een EK-eindtoernooi.

De strijd om de belangrijke tweede plaats was spannender. Na vijf wedstrijden had Letland 8 punten tegen Griekenland 6 en Slovenië op dat moment 5 uit 4. Daarna won Slovenië vier wedstrijden op rij, met Zlatko Zahovic als grote man, die in totaal negen maal doel trof. Daarna kon het zich nog veroorloven de laatste twee duels te verliezen. De tweede plaats was het eerste succes voor Slovenië, dat onder leiding stond van Srečko Katanec.

Groep 3

05-09-98 Finland	- Moldavië	3-2 (2-2)	
05-09-98 Turkije	- Noord-Ierland	3-0 (1-0)	
10-10-98 Turkije	- Duitsland	1-0 (0-0)	
10-10-98 Noord-Ierland	- Finland	1-0 (1-0)	
14-10-98 Moldavië	- Duitsland	1-3 (1-3)	
14-10-98 Turkije	- Finland	1-3 (0-1)	
18-11-98 Noord-Ierland	- Moldavië	2-2 (0-1)	
27-03-99 Noord-Ierland	- Duitsland	0-3 (0-2)	
27-03-99 Turkije	- Moldavië	2-0 (1-0)	
31-03-99 Duitsland	- Finland	2-0 (2-0)	
31-03-99 Moldavië	- Noord-Ierland	0-0	
04-06-99 Duitsland	- Moldavië	6-1 (3-0)	3x Bierhoff
05-06-99 Finland	- Turkije	2-4 (2-2)	
09-06-99 Moldavië	- Finland	0-0	
04-09-99 Finland	- Duitsland	1-2 (0-2)	
04-09-99 Noord-Ierland	- Turkije	0-3 (0-1)	3x Arif
08-09-99 Duitsland	- Noord-Ierland	4-0 (4-0)	3x Ziege (hat trick)
08-09-99 Moldavië	- Turkije	1-1 (1-0)	

09-10-99 Duitsland	- Turkije	0-0
09-10-99 Finland	- Noord-Ierland	4-1 (1-0)

1. Duitsland	8	6	1	1	19	20-4
2. Turkije*	8	5	2	1	17	15-6
3. Finland	8	3	1	4	10	13-13
4. Noord-Ierland	8	1	2	5	5	4-19
5. Moldavië	8	0	4	4	4	7-17

Titelverdediger Duitsland zat in een moeilijke periode. Na de beschamende nederlaag in de kwartfinale van het WK (0-3 tegen Kroatië) wilde het zich onder Erich Ribbeck revancheren. De loting hielp mee aan het optimisme met op het oog geen al te zware tegenstanders. Met Turkije (deelnemer EK 1996) had Duitsland echter vaak moeite en ook ditmaal moesten ze in Istanboel een nederlaag incasseren door een curieus eigen doelpunt van Oliver Kahn. Daarna werden zes wedstrijden op rij overtuigend gewonnen met een hoofdrol voor Oliver Bierhoff, die met zeven treffers bewees geen eendagsvlieg te zijn, zoals na de EK-finale in 1996 iedereen dacht.

Lange tijd kon Turkije gelijke tred houden, het verloor alleen verrassend thuis van Finland (met Litmanen en Paatelainen). De ploeg van ster Hakan Sükür leed in de voorlaatste wedstrijd belangrijk puntverlies in Moldavië (0-0). De laatste speeldag was beslissend met Duitsland – Turkije in München als finale. Turkije moest winnen om als groepswinnaar te eindigen (op basis van onderling resultaat), maar bleef bij een grote schare Turkse fans op 0-0 steken. Hierdoor moest het ook Portugal als beste nummer twee voor laten gaan en was het veroordeeld tot de play-offs. Duitsland had genoeg aan de (matige) remise en stond weer bij de beste 16 van Europa.

Groep 4

05-09-98 Armenië	- Andorra	3-1 (1-0)
05-09-98 Oekraïne	- Rusland	3-2 (2-0)
05-09-98 IJsland	- Frankrijk	1-1 (1-1)
10-10-98 Andorra	- Oekraïne	0-2 (0-2)
10-10-98 Rusland	- Frankrijk	2-3 (1-2)
10-10-98 Armenië	- IJsland	0-0
14-10-98 Oekraïne	- Armenië	2-0 (1-0)
14-10-98 Frankrijk	- Andorra	2-0 (0-0)
14-10-98 IJsland	- Rusland	1-0 (0-0)
27-03-99 Frankrijk	- Oekraïne	0-0
27-03-99 Andorra	- IJsland	0-2 (0-0)
27-03-99 Armenië	- Rusland	0-3 (0-1)
31-03-99 Oekraïne	- IJsland	1-1 (0-0)
31-03-99 Rusland	- Andorra	6-1 (3-0)
31-03-99 Frankrijk	- Armenië	2-0 (2-0)
05-06-99 Oekraïne	- Andorra	4-0 (2-0)
05-06-99 Frankrijk	- Rusland	2-3 (0-1)
05-06-99 IJsland	- Armenië	2-0 (1-0)
09-06-99 Andorra	- Frankrijk	0-1 (0-0)
09-06-99 Rusland	- IJsland	1-0 (1-0)
09-06-99 Armenië	- Oekraïne	0-0
04-09-99 Oekraïne	- Frankrijk	0-0
04-09-99 IJsland	- Andorra	3-0 (2-0)
04-09-99 Rusland	- Armenië	2-0 (1-0)
08-09-99 Andorra	- Rusland	1-2 (1-1)
08-09-99 IJsland	- Oekraïne	0-1 (0-1)
08-09-99 Armenië	- Frankrijk	2-3 (1-1)
09-10-99 Frankrijk	- IJsland	3-2 (1-0)
09-10-99 Rusland	- Oekraïne	1-1 (1-0)
09-10-99 Andorra	- Armenië	0-3 (0-1)

1. Frankrijk	10	6	3	1	21	17-10
2. Oekraïne*	10	5	5	0	20	14-4
3. Rusland	10	6	1	3	19	22-12
4. IJsland	10	4	3	3	15	12-7
5. Armenië	10	2	2	6	8	8-15
6. Andorra	10	0	0	10	0	3-28

Wereldkampioen Frankrijk moest gewoon kwalificatiewedstrijden spelen om zich te plaatsen voor Euro 2000. Het viel niet mee om de accu op te laden voor een wedstrijdje op het weinig sfeervolle IJsland. Net als bij de (mislukte) kwalificatie voor de EK 1988 kwam Frankrijk onder de nieuwe coach Roger Lemerre op het eiland niet verder dan een gelijkspel: 1-1. Lemerre kreeg direct fikse kritiek over zich heen en dat zou de hele moeizame reeks voortduren. Geen enkele wedstrijd werd ruim gewonnen, zelfs debutant Andorra kon twee maal lang stand te houden: 2-0 in Parijs en 0-1 in Barcelona, waar Andorra deze thuiswedstrijd afwerkte. Daarvoor was vijf minuten voor tijd een strafschop nodig, benut door Leboeuf.

Wel een knap resultaat met belangrijke winst werd behaald in Rusland: 2-3 winst, voor het eerst won Frankrijk in Moskou. Anelka, bij het WK nog gepasseerd, was de held, terwijl Boghossian de winnende treffer negen minuten voor tijd scoorde. In de andere partijen tegen concurrenten Oekraïne en Rusland kon geen zege begroet worden. Tegen Oekraïne bleef het beide malen bij 0-0 (dankzij een glansrol van Barthez) en thuis tegen Rusland verloren de Haantjes met 2-3. Een 2-1 voorsprong werd in het laatste kwartier prijsgegeven door treffers van Panov en Karpin.

Tot op de laatste speeldag bleef het spannend: Oekraïne 19 uit 9, Frankrijk 18 uit 9 en Rusland ook 18 uit 9 met een beter doelsaldo (en gelijk onderling resultaat). Frankrijk won uiterst moeizaam thuis met 3-2 van IJsland met dank aan David Trézéguet, die twintig minuten voor tijd de bevrijdende winnende goal produceerde. De wereldkampioenen hadden geluk dat Rusland en Oekraïne in Moskou tegen elkaar speelden. De winnaar was groepswinnaar en na de 1-0 van Karpin in de 75e minuut zag het er naar uit dat dat Rusland zou worden. De wereldspits van Oekraïne, Svetschenko, dacht daar anders over en scoorde drie minuten voor tijd het doelpunt dat de volgorde totaal omgooide. Met dank aan de blunderende Russische keeper Filimonov. Door de 1-1 eindigde Frankrijk als 1^e, Oekraïne als 2^e (en dus play-offs), terwijl Rusland met lege handen bleef.

Groep 5

05-09-98	Zweden	- Engeland	2-1 (2-1)	
06-09-98	Bulgarije	- Polen	0-3 (0-2)	
10-10-98	Polen	- Luxemburg	3-0 (2-0)	
10-10-98	Engeland	- Bulgarije	0-0	
14-10-98	Bulgarije	- Zweden	0-1 (0-0)	
14-10-98	Luxemburg	- Engeland	0-3 (0-2)	
27-03-99	Zweden	- Luxemburg	2-0 (1-0)	
27-03-99	Engeland	- Polen	3-1 (2-1)	3x Scholes
31-03-99	Luxemburg	- Bulgarije	0-2 (0-2)	
31-03-99	Polen	- Zweden	0-1 (0-1)	
04-06-99	Polen	- Bulgarije	2-0 (1-0)	
05-06-99	Engeland	- Zweden	0-0	
09-06-99	Luxemburg	- Polen	2-3 (0-2)	
09-06-99	Bulgarije	- Engeland	1-1 (1-1)	
04-09-99	Zweden	- Bulgarije	1-0 (0-0)	
04-09-99	Engeland	- Luxemburg	6-0 (5-0)	3x Shearer
08-09-99	Luxemburg	- Zweden	0-1 (0-1)	
08-09-99	Polen	- Engeland	0-0	
09-10-99	Zweden	- Polen	2-0 (0-0)	
10-10-99	Bulgarije	- Luxemburg	3-0 (1-0)	

1. Zweden	8	7	1	0	22	10-1
2. Engeland*	8	3	4	1	13	14-4
3. Polen	8	4	1	3	13	12-8
4. Bulgarije	8	2	2	4	8	6-8
5. Luxemburg	8	0	0	8	0	2-23

Op papier vier gelijkwaardige teams, die in elke andere groep favoriet zouden zijn. In de eerste wedstrijd kreeg Engeland direct klop van Zweden (2-1) en coach Glenn Hoddle de strop om de nek. Als speler had Hoddle al een eigen mening en als manager wilde hij zijn obscure zienswijzen overbrengen op de spelers. Door de slechte resultaten kreeg hij weinig navolging en kon snel inrukken. Voor opvolger Kevin Keegan was er weinig meer te redden dan een tweede plaats. Koploper Zweden liep steeds verder uit, ook in Londen kon de ploeg met Beckham, Shearer en Owen niet inlopen: 0-0.

Van belang voor de tweede plaats waren de wedstrijden tegen Polen. Bulgarije, met nog steeds Stoichkov in de ploeg, speelde geen rol. De play-offs wist Engeland te bereiken door een gelukkige 0-0 in de laatste wedstrijd tegen Polen. De landen eindigden gelijk, maar Engeland had thuis met 3-1 gewonnen.

Onder aanvoering van Larsson en Ljungberg werd Zweden groepswinnaar met enorme voorsprong en werd direct tot favoriet voor de titel gebombardeerd.

Groep 6

05-09-98 Oostenrijk	- Israël	1-1 (1-0)	
05-09-98 Cyprus	- Spanje	3-2 (1-0)	
10-10-98 Cyprus	- Oostenrijk	0-3 (0-0)	
10-10-98 San Marino	- Israël	0-5 (0-3)	
14-10-98 San Marino	- Oostenrijk	1-4 (0-0)	
14-10-98 Israël	- Spanje	1-2 (0-0)	
18-11-98 San Marino	- Cyprus	0-1 (0-1)	
10-02-99 Cyprus	- San Marino	4-0 (3-0)	
27-03-99 Spanje	- Oostenrijk	9-0 (5-0)	3x Raúl
28-03-99 Israël	- Cyprus	3-0 (1-0)	
31-03-99 San Marino	- Spanje	0-6 (0-2)	3x Raúl
28-04-99 Oostenrijk	- San Marino	7-0 (3-0)	3x Vastic
05-06-99 Spanje	- San Marino	9-0 (4-0)	3x Luis Enrique
06-06-99 Israël	- Oostenrijk	5-0 (2-0)	
04-09-99 Oostenrijk	- Spanje	1-3 (0-1)	
05-09-99 Cyprus	- Israël	3-2 (1-1)	
08-09-99 Spanje	- Cyprus	8-0 (5-0)	3x Urzaiz, 3x Guerrero
08-09-99 Israël	- San Marino	8-0 (3-0)	3x Benayoun
10-10-99 Spanje	- Israël	3-0 (2-0)	
10-10-99 Oostenrijk	- Cyprus	3-1 (2-0)	

1. Spanje	8	7	0	1	21	42-5
2. Israël *	8	4	1	3	13	25-9
3. Oostenrijk	8	4	1	3	13	19-20
4. Cyprus	8	4	0	4	12	12-21
5. San Marino	8	0	0	8	0	1-44

Spanje had perfect geloot met louter zwakke tegenstanders. Het zou ook, net als Zweden, met grote voorsprong als eerste in de poule eindigen, maar daar zag het in de eerste wedstrijd niet naar uit. Met een lachwekkende 3-2 nederlaag op Cyprus leek het toch een zware kwalificatie tegemoet te gaan, nadat de WK 1998 ook al zo dramatisch was verlopen (uitgeschakeld in de groep door Nigeria en Paraguay).

Trainer Javier Clemente kreeg direct ontslag, vervanger Camacho (was net 14 dagen in dienst geweest bij Real Madrid) had bij zijn debuut het geluk aan zijn zijde door een moeizame 1-2 zege op Israël. Daarna zag zijn ploeg het licht en wist de ene monsterzege na de andere op de erelijst te zetten. Niet alleen door de zeer zwakke tegenstand van San Marino (6-0 en 9-0), maar ook Cyprus (8-0) en zelfs Oostenrijk (9-0!) waren niet bestand tegen het Spaanse geweld. Absolute topscorer was Real Madrid-spits Raúl met 11 goals van de 42.

De strijd om de tweede plaats was spannend, waar naast Israël en Oostenrijk ook Cyprus aanspraak op maakte. Uiteindelijk ging Israël met de eer strijken. De basis daarvoor werd gelegd door thuis Oostenrijk met 5-0 naar huis te sturen. Voor de tweede maal blameerde de Oostenrijkers zich daarmee en verdiende het ook geen plaats in de play-offs. Die was verrassend voor Israël, waarvan Revivo en Berkovic in het buitenland speelden.

Groep 7

02-09-98 Roemenië	- Liechtenstein	7-0 (4-0)	3x Ilie
05-09-98 Slowakije	- Azerbeidzjan	3-0 (3-0)	
06-09-98 Hongarije	- Portugal	1-3 (1-1)	
10-10-98 Liechtenstein	- Slowakije	0-4 (0-3)	
10-10-98 Azerbeidzjan	- Hongarije	0-4 (0-0)	
10-10-98 Portugal	- Roemenië	0-1 (0-0)	
14-10-98 Liechtenstein	- Azerbeidzjan	2-1 (0-0)	
14-10-98 Hongarije	- Roemenië	1-1 (0-0)	
14-10-98 Slowakije	- Portugal	0-3 (0-2)	
26-03-99 Portugal	- Azerbeidzjan	7-0 (2-0)	
27-03-99 Hongarije	- Liechtenstein	5-0 (3-0)	3x V. Sebök

27-03-99	Roemenië	- Slowakije	0-0	
31-03-99	Slowakije	- Hongarije	0-0	
31-03-99	Azerbeidzjan	- Roemenië	0-1 (0-0)	
31-03-99	Liechtenstein	- Portugal	0-5 (0-1)	
05-06-99	Azerbeidzjan	- Liechtenstein	4-0 (2-0)	
05-06-99	Portugal	- Slowakije	1-0 (0-0)	
05-06-99	Roemenië	- Hongarije	2-0 (2-0)	
09-06-99	Hongarije	- Slowakije	0-1 (0-0)	
09-06-99	Portugal	- Liechtenstein	8-0 (3-0)	3x Joao Pinto
09-06-99	Roemenië	- Azerbeidzjan	4-0 (2-0)	
04-09-99	Azerbeidzjan	- Portugal	1-1 (0-0)	
04-09-99	Liechtenstein	- Hongarije	0-0	
04-09-99	Slowakije	- Roemenië	1-5 (1-2)	
08-09-99	Slowakije	- Liechtenstein	2-0 (1-0)	
08-09-99	Hongarije	- Azerbeidzjan	3-0 (1-0)	
08-09-99	Roemenië	- Portugal	1-1 (1-1)	
09-10-99	Azerbeidzjan	- Slowakije	0-1 (0-0)	
09-10-99	Portugal	- Hongarije	3-0 (2-0)	
09-10-99	Liechtenstein	- Roemenië	0-3 (0-1)	

1. Roemenië	10	7	3	0	24	25-3
2. Portugal	10	7	2	1	23	32-4
3. Slowakije	10	5	2	3	17	12-9
4. Hongarije	10	3	3	4	12	14-10
5. Azerbeidzjan	10	1	1	8	4	6-26
6. Liechtenstein	10	1	1	8	4	2-39

De strijd om de groepswinst zou tussen Roemenië en Portugal gaan. De eerste slag was voor Roemenië, dat in Porto met 0-1 wist te zegevieren. Als een dief in de nacht scoorde Munteanu in de laatste minuut de enige treffer.

Daarna gingen de beide landen gelijk op. Roemenië liet tegen Hongarije en Slowakije puntjes liggen, waardoor Portugal de koppositie veroverde met indrukwekkende rapportcijfers. Op 4 september 1999 kwam de ommekeer. Tegen het zwakke Azerbeidzjan verloor het twee punten en daarmee mocht het nog blij zijn door de late gelijkmaker van Figo in de 90e minuut. Roemenië won die dag met liefst 1-5 in Slowakije en stond weer één punt voor.

Vier dagen later de beslissende ontmoeting tussen de beide koplopers. Hagi bracht de Roemenen op voorsprong en weer moest vedette Figo Portugal redden. De gelijkmaker was niet voldoende voor de groepswinst, maar na de zege op Hongarije was het aantal behaalde punten net voldoende voor directe plaatsing voor Euro 2000 als beste nummer twee. Met dank aan Turkije dat op de laatste speeldag punten verspeelde tegen Duitsland.

Vermeldenswaardig was de eerste overwinning voor Liechtenstein. Op 14 oktober 1998 won het staatje met 2-1 van Azerbeidzjan.

Groep 8

05-09-98	Ierland	- Kroatië	2-0 (2-0)
06-09-98	Macedonië	- Malta	4-0 (1-0)
10-10-98	Malta	- Kroatië	1-4 (1-0)
14-10-98	Kroatië	- Macedonië	3-2 (2-1)
14-10-98	Ierland	- Malta	5-0 (2-0)
18-11-98	Joegoslavië	- Ierland	1-0 (0-0)
18-11-98	Malta	- Macedonië	1-2 (0-0)
10-02-99	Malta	- Joegoslavië	0-3 (0-1)
05-06-99	Macedonië	- Kroatië	1-1 (0-1)
08-06-99	Joegoslavië	- Malta	4-1 (1-1)
09-06-99	Ierland	- Macedonië	1-0 (0-0)
18-08-99	Joegoslavië	- Kroatië	0-0
21-08-99	Kroatië	- Malta	2-1 (1-0)
01-09-99	Ierland	- Joegoslavië	2-1 (0-0)
04-09-99	Kroatië	- Ierland	1-0 (0-0)
05-09-99	Joegoslavië	- Macedonië	3-1 (1-0)
08-09-99	Macedonië	- Joegoslavië	2-4 (0-4)
08-09-99	Malta	- Ierland	2-3 (0-2)
09-10-99	Macedonië	- Ierland	1-1 (0-1)
09-10-99	Kroatië	- Joegoslavië	2-2 (1-2)

Topspanning op laatste dag!

1. Joegoslavië	8	5	2	1	17	18-8
2. Ierland*	8	5	1	2	16	14-6
3. Kroatië	8	4	3	1	15	13-9
4. Macedonië	8	2	2	4	8	13-14
5. Malta	8	0	0	8	0	6-27

De crisis in de Balkan speelde nog steeds een grote rol, waardoor in de eerste helft van 1999 weinig wedstrijden afgewerkt konden worden. Door een internationale interventie escaleerde de oorlog en hadden Joegoslavië en Kroatië andere zorgen dan voetballen. Het had gevolgen voor de agenda. Ierland weigerde in juni 1999 thuis tegen Joegoslavië te spelen, terwijl Joegoslavië de thuiswedstrijd tegen Malta in Griekenland moest spelen.

Drie landen vochten om de eerste en tweede plaats en snoepten punten van elkaar. Kroatië was na de derde plaats op het WK nog in hogere sferen en verloor de ouverture in Ierland met 2-0, waarbij Stanic en Jurcic rood kregen. In de onderlinge wedstrijden won steeds het thuisland, behalve bij Joegoslavië – Kroatië: 0-0.

Na de zomer van 1999 moesten de helft van de wedstrijden nog gespeeld worden. Net als in enkele andere groepen viel de beslissing op de laatste dag. Voor die dag had Joegoslavië 16 punten, Ierland 15 en Kroatië 14. Joegoslavië en Kroatië speelden tegen elkaar, zodat Ierland zichzelf goede kansen toedichtte met het duel tegen Macedonië in het verschiep. In de laatste minuut ging echter de vroege 0-1 voorsprong door een doelpunt van Quinn in de 18^e minuut teloor door Goran Stavrevski en daarmee de eerste plaats. Het was niet de eerste keer dat de Ieren in de slotseconden ten onder gingen, dat was ze tegen Kroatië ook al overkomen, toen door toedoen van Davor Suker, die daarmee zijn 20^e en laatste EK-goal (17 in kwalificatiewedstrijden, 3 op EK 1996) scoorde.

Troostprijs was de deelname aan de barragewedstrijden, omdat Kroatië en Joegoslavië met 2-2 tegen elkaar gelijk speelden. De eindstand was al vlak na rust bereikt, waarmee de Joegoslaven toch weer naar de eindronde mochten. Deze ontmoetingen, net als die tegen Macedonië, verliepen overigens vredig.

Kroatië, de nummer drie van de wereld mocht in juni 2000 vroegtijdig met vakantie en dus ook Suker die zijn topscorerspositie van EK-doelpunten niet verder kon uitbreiden.

Groep 9

04-06-98 Estland	- Faeröer	5-0 (2-0)	
19-08-98 Bosnië-Herzegovina	- Faeröer	1-0 (0-0)	
05-09-98 Litouwen	- Schotland	0-0	
05-09-98 Bosnië-Herzegovina	- Estland	1-1 (0-1)	
06-09-98 Faeröer	- Tsjechië	0-1 (0-0)	
10-10-98 Schotland	- Estland	3-2 (0-1)	
10-10-98 Bosnië- Herzegovina	- Tsjechië	1-3 (0-1)	
10-10-98 Litouwen	- Faeröer	0-0	
14-10-98 Tsjechië	- Estland	4-1 (4-0)	
14-10-98 Schotland	- Faeröer	2-1 (2-0)	
14-10-98 Litouwen	- Bosnië-Herzegovina	4-2 (1-1)	3x Ivanauskas
27-03-99 Tsjechië	- Litouwen	2-0 (1-0)	
31-03-99 Litouwen	- Estland	1-2 (0-0)	
31-03-99 Schotland	- Tsjechië	1-2 (0-2)	
05-06-99 Faeröer	- Schotland	1-1 (0-1)	
05-06-99 Estland	- Tsjechië	0-2 (0-1)	
05-06-99 Bosnië-Herzegovina	- Litouwen	2-0 (1-0)	
09-06-99 Faeröer	- Bosnië-Herzegovina	2-2 (1-1)	
09-06-99 Estland	- Litouwen	1-2 (1-0)	
09-06-99 Tsjechië	- Schotland	3-2 (1-0)	
04-09-99 Faeröer	- Estland	0-2 (0-0)	
04-09-99 Litouwen	- Tsjechië	0-4 (0-0)	
04-09-99 Bosnië-Herzegovina	- Schotland	1-2 (1-2)	
08-09-99 Faeröer	- Litouwen	0-1 (0-1)	
08-09-99 Estland	- Schotland	0-0	
08-09-99 Tsjechië	- Bosnië-Herzegovina	3-0 (1-0)	
05-10-99 Schotland	- Bosnië-Herzegovina	1-0 (1-0)	
09-10-99 Schotland	- Litouwen	3-0 (0-0)	
09-10-99 Estland	- Bosnië-Herzegovina	1-4 (1-1)	
09-10-99 Tsjechië	- Faeröer	2-0 (1-0)	

schotland controleren (2-0?)

1. Tsjechië	10	10	0	0	30	26-5
2. Schotland*	10	5	3	2	18	15-10
3. Bosnië-Herzegovina	10	3	2	5	11	14-17
4. Litouwen	10	3	2	5	11	8-16
5. Estland	10	3	2	5	11	15-17
6. Faeröer	10	0	3	7	3	4-17

Tsjechië had zich niet weten te plaatsen voor het WK 1998, maar kende geen enkel probleem om Euro 2000 te bereiken. De start was moeizaam met een nipte zege op Faeröer, pas in de 87^e minuut wist Smicer het gaatje te vinden.

Daarna kwamen de Tsjechen steeds beter in hun spel en wisten alle tien wedstrijden te winnen. Alleen thuis tegen Schotland hing de winst aan een zijden draadje. Een 0-2 achterstand werd in het laatste half uur rechtgezet met de winnende treffer van Anderlecht-spits Jan Koller in de 87^e minuut.

Tsjechië mocht dus naar de Lage Landen en behoorde als finalist van 1996 en met zo'n indrukwekkende kwalificatie tot de topfavorieten. Enige minpuntje was de rode kaart van Liverpool-ster Patrick Berger tegen de Faeröer-eilanden wegens natrappen; het kostte hem de eerste twee wedstrijden van het eindtoernooi.

Strijd om de tweede plaats was er ook nauwelijks. Vanaf het begin had Schotland deze in handen en stond deze ook niet meer af. Soepel ging het niet altijd, met als dieptepunt het gelijkspel dat aan Faeröer (4000 toeschouwers in Toftir!) toegestaan moest worden. Na de dubbele winst op Bosnië-Herzegovina was het bereiken van de play-offs zeker en moest Schotland proberen zich via deze omweg te plaatsen.

Play-offs

Rangschikking nummers twee:

1. Portugal	13	11-3
2. Turkije	13	12-5
3. Schotland	10	9-6
4. Denemarken	10	10-8
5. Oekraïne	10	6-4
6. Ierland	10	6-4
7. Israël	7	12-9
8. Engeland	7	5-4
9. Slovenië	7	6-12

Portugal als beste nummer twee direct geplaatst voor eindronde.

Overige acht landen speelden play-offs om 4 plaatsen. Bij gelijk eindigen in punten telden de uitgescoorde doelpunten dubbel. Winnaar na uit- en thuiswedstrijd naar eindronde

13-11-99 Ierland	- Turkije	1-1 (0-0)
17-11-99 Turkije	- Ierland	0-0

De duels tussen Ierland en Turkije eindigden in gelijkspel. Robbie Keane schoot Ierland in Dublin wel naar een voorsprong, maar Tayfur mocht vanaf de stip de gelijkmaker scoren, die achteraf dubbel telde. In de return in Bursa werd namelijk niet gescoord, zodat Turkije voor de tweede achtereenvolgende maal naar de eindronde mocht.

13-11-99 Israël	- Denemarken	0-5 (0-2)
17-11-99 Denemarken	- Israël	3-0 (2-0)

De play-offs verliepen spannend met weinig krachtsverschil. Alleen Denemarken was duidelijk de meerdere van Israël en na de 0-5 overwinning in Tel Aviv al zeker van plaatsing. De return was niet meer van belang; vooral Jon Dahl Tomasson onderscheidde zich weer met in totaal drie goals.

13-11-99 Schotland	- Engeland	0-2 (0-2)
17-11-99 Engeland	- Schotland	0-1 (0-1)

Engeland en Schotland hadden elkaar geloot, de kraker onder de play-offs. Dankzij twee treffers van Scholes leek het pleit al na één helft beslecht in het voordeel van Engeland. Toch moesten ze in de thuiswedstrijd in Londen sidderen, nadat Hutchinson Schotland terug in de race bracht. Tot opluchting bleef het bij 0-1, zodat het team van Kevin Keegan een nieuwe poging mocht doen eindelijk de Europese titel naar Engeland te halen.

13-11-99 Slovenië	- Oekraïne	2-1 (0-1)
17-11-99 Oekraïne	- Slovenië	1-1 (0-0)

De twee nieuwelingen Slovenië en Oekraïne vochten om voor het eerst mee te mogen doen aan een EK. Schevtschenko bracht Oekraïne op 0-1, maar topscorer Zahovic en Acimovic wisten de achterstand om te buigen in een 2-1 winst.

In Kiev kwam Oekraïne door een dubieuze strafschoop van Rebrov op 1-0, waarmee plaatsing binnen handbereik was. Twaalf minuten voor tijd werd Miran Pavlin echter de held van Slovenië door de belangrijke 1-1 op het scorebord te brengen. Voor het eerst was Slovenië deelnemer aan de EK.

EURO 2000

Eindronde in Nederland en België (10 juni – 2 juli 2000)

Deelnemende landen

Denemarken (6), Engeland (6), Nederland (6), Spanje (6), Frankrijk (5), Italië (5), België (4), Duitsland (3), Roemenië (3), Portugal (3), Tsjechië (2), Turkije (2), Zweden (2), Joegoslavië II (1), Noorwegen (1), Slovenië (1),

Organisatie: 16 deelnemende landen, vier groepen met vier landen, eerste twee naar kwartfinale.

Alle favorieten waren aanwezig. Steeds meer landen hadden de eer een keer aan de eindronde deelgenomen te mogen hebben. Bij deze landen voegden zich in 2000 Noorwegen en Slovenië. Joegoslavië had de eindrondes al vier malen bereikt, maar toen bevatte dat land een veel groter gebied. In 2000 werden Servië en Montenegro samen nog Joegoslavië genoemd, maar dat zou spoedig hierna veranderen. Het ene Joegoslavië was het andere niet, zodat we het land hier Joegoslavië II genoemd hebben.

Vier landen namen voor de zesde keer deel. Indien opgeteld met West-Duitsland was Euro 2000 voor Duitsland de achtste deelname.

Belangrijkste afwezigen: Rusland, Kroatië (3^e op WK) en Bulgarije.

De gastlanden

De Lage Landen waren voor alle deelnemers goed te bereiken. Vooral in Nederland waren de verwachtingen hoog en de euforie groot. Geen ander land beleefde een eindronde in zo'n mate van gekleurde waanzin, dat was al in de laatste eindrondes bewezen. Straten en huizen waren compleet in oranje getooid etc

In België was het enthousiasme wat minder en zag men met zorg de klassieker Engeland – Duitsland in Charleroi tegemoet. Na 1972 mocht het voor de tweede maal een EK (mede-)organiseren. Ook op sportief gebied waren de verwachtingen in België minder hoog gespannen dan in Holland.

De stadions

De organiserende landen boden voor elk wat wils: in oude stijl (maar wel gerenoveerd) stonden de Kuip in Rotterdam, Jan Breydel-stadion in Brugge en Stade Sclessin in Luik, dat ook in 1972 speelstad was.

Het Stade du Pays van Charleroi bood de meeste gespreksstof. De thuisbasis van de club RSC Charleroi, dat in 2000 naar de 2^e divisie was afgezakt, kreeg een bijzondere uitstraling met drie ringen, waarin mensen met hoogtevrees beter niet bovenin plaats konden nemen. Het stadion was in 1999 in de plaats gekomen van het oude Stade Mambour. De capaciteit van ruim 28.000 plaatsen zou na het EK niet snel gevuld worden. Pronkstuk was het verbouwde Stade Roi Baudoin (Koning Boudewijn-Stadion) in Brussel, het voormalige Heizelstadion van de club Anderlecht.

In Nederland waren het futuristische Amsterdam ArenA en het Gelredome in Arnhem volledig nieuw, met afsluitbaar dak.

België:

* Brugge, Jan Breydel-Stadion, 28.500 plaatsen, geopend 1975

4 wedstrijden: Frankrijk – Denemarken, Joegoslavië – Spanje, Tsjechië – Frankrijk, kwartfinale Frankrijk – Spanje

* Brussel, Koning Boudewijn-Stadion, 48.200 plaatsen, geopend 1930

5 wedstrijden: België – Zweden, België – Italië, België – Turkije, kwartfinale Italië – Roemenië, halve finale Frankrijk – Portugal

* Charleroi, Stade du Pays, 28.100 plaatsen, geopend 1999

3 wedstrijden: Joegoslavië – Slovenië, Engeland – Duitsland, Engeland – Roemenië

* Luik, Stade de Sclessin (Stade 2000), 28.750 plaatsen, geopend 1909

3 wedstrijden: Duitsland – Roemenië, Noorwegen – Joegoslavië, Denemarken – Tsjechië

Nederland:

* Amsterdam, ArenA, 51.300 plaatsen, geopend 1996

5 wedstrijden: Nederland – Tsjechië, Slovenië – Spanje, Nederland – Frankrijk, kwartfinale Portugal – Turkije, halve finale Nederland – Italië

* Arnhem, Gelredome, 28.400 plaatsen, geopend 1998

3 wedstrijden: Turkije – Italië, Roemenië – Portugal, Slovenië – Noorwegen

* Eindhoven, Philips Stadion, 30.800 plaatsen, geopend 1913

3 wedstrijden: Portugal – Engeland, Zweden – Turkije, Italië – Zweden

* Rotterdam, De Kuip, 48.200 plaatsen, geopend 1937

5 wedstrijden: Spanje – Noorwegen, Nederland – Denemarken, Portugal – Duitsland, kwartfinale Nederland – Joegoslavië, finale Frankrijk – Italië

De ploegen/organisatie

Grootste favoriet was Frankrijk, dat zo overtuigend de wereldtitel veroverd had. Van Nederland werd op basis van het thuisvoordeel en een goede generatie de meeste concurrentie verwacht. Verder werden Portugal en Tsjechië hoger ingeschat dan Engeland en vooral Duitsland dat duidelijk in een crisis zat. Met doelpuntenfabriek Spanje en het immer sterke Italië moest altijd rekening gehouden worden.

Voor het eerst een officiële EK-bal, in navolging van het WK. Adidas presenteerde in het voorjaar van 2000 de *Equipment Terrestra Silverstream*.

Ondanks kritiek op de Golden Goal-regeling in 1996 bleef deze gehandhaafd, het kreeg als het ware nog een laatste kans. Kaarten in de kwalificatie werden kwijtgescholden, zodat alle spelers met nul begonnen. Keepers hadden te maken met de 6-secondenregel, dat het spel sneller moest maken.

De kaartverkoop verliep niet helemaal op rolletjes. Fans moesten vooraf voor veel geld kaarten kopen voor wedstrijden vanaf de kwartfinale, waarvan men niet eens wist wie daar in speelden.

Angst had men voor de komst van de hooligans uit Engeland en Duitsland, met mogelijke confrontaties met die uit Nederland.

Groep A

Duitsland - Roemenië 1-1 (1-1)

12 juni 2000 – Stade Sclessin, Luik. Toeschouwers 28.500

5. Moldovan 0-1, 28. Scholl 1-1

Scheidsrechter Nielsen (Denemarken)

Duitsland: Kahn, Linke (46. Rehmer), Matthäus (77. Deisler), Nowotny, Babbel, Hässler (73. Hamann), Jeremies, Scholl, Ziege, Rink, Bierhoff

Coach Ribbeck

Roemenië: Stelea, Filipescu, Popescu, Ciobotariu, Chivu, Petrescu (69. Contra), Galca, Munteanu, Hagi (gk 42., 73. Mutu), Moldovan (85. Lupescu), Ilie (gk 42.)

Coach Ienei

Duitsland was op het WK in de kwartfinale smadelijk afgeserveerd door Kroatië (0-3) en sindsdien was het land steeds verder afgegleden. Erich Ribbeck lukte het maar niet zijn team op het juiste spoor te zetten en greep in paniek zelfs terug op de 39-jarige Lothar Matthäus, die zijn laatste EK in 1988 had gespeeld. Ook Thomas Hässler hoorde bij de selectie, waar hij al twee jaar geen deel meer van had uit gemaakt. Daarentegen liet

Ribbeck Bundesliga-topscoorder Martin Max thuis, evenals het creatieve enfant terrible Mario Basler. Hij gaf de voorkeur aan de genaturaliseerde Braziliaan Thomas Rink en de EK-ster Oliver Bierhoff die totaal uit vorm was. Geen wonder dat er weinig hoop was op een herhaling van het EK 1996, zeker na de dramatische laatste test tegen Liechtenstein. Desondanks was Duitsland altijd een toernooiploeg, die er misschien toch weer op het juiste moment zou staan.

Bij Roemenië ging het al niet veel beter. De 35-jarige vedette Gheorge Hagi deelde de lakens uit en had de succesvolle trainer Victor Piturca plaats laten maken voor zijn marionet Emerich Ienei. De ploeg had veel routine, maar de gemiddelde leeftijd was hoog, ondanks de jonge talenten Chivu en Mutu.

Wat beide teams in de ouverture lieten zien was matig. Hagi hapte al na 20 minuten naar adem en verlamde het Roemeense spel met zijn vertragingstactiek. Aan Duitse zijde ging het niet veel beter. Matthäus en Hässler hadden hun beste tijd gehad, Rink en Bierhoff maakten weinig klaar en zelfs Oliver Kahn deelde in de malaise. Hij had geluk dat Viorel Moldovan zijn fout niet afstrafte. Al in de vierde minuut had hij Roemenië eerder wel op een voorsprong gezet na een voorzet van Adrian Ilie. Mehmet Scholl egaliseerde de stand halverwege de eerste helft. Bierhoff kopte nog tegen de paal, maar aan het eind stond een 1-1 puntenverdeling. Deze gaf de verhoudingen goed weer, maar over het spel waren beide partijen ontevreden.

Portugal – Engeland 3-2 (2-2)

12 juni 2000 – Philips Stadion, Eindhoven. Toeschouwers 31.500

3. Scholes 0-1, 17. McManaman 0-2, 22. Figo 1-2, 37. Joao Pinto 2-2, 59. Nuno Gomes 3-2

Scheidsrechter Frisk (Zweden)

Portugal: *Vitor Baia*, Abel Xavier, Couto, Jorge Costa, Dimas, Figo, Vidigal, Rui Costa (85. Beto), Paulo Bento, Joao Pinto (76. Sergio Conceicao), Nuno Gomes (90. Capucho)
Coach Coelho

Engeland: Seamann, Gary Neville, Adams (82. Keown), Campbell, Phil Neville, Beckham, Ince (gk 44.), Scholes, McManaman (58. Wise), *Shearer*, Owen (46. Heskey)
Coach Keegan

Portugal wilde na het missen van het WK 1998 eindelijk eens flonkeren op een eindtoernooi. Met deze gouden generatie onder leiding van Luis Figo moest dat toch eens lukken, al lag de gemiddelde leeftijd rond 28 jaar. Enige probleem was de spitspositie. Sa Pinto was geblesseerd, zodat Nuno Gomes zijn plaats innam.

Ook bij Engeland waren de verwachtingen, zoals bij elk toernooi, hooggespannen. Met spelers als Beckham, Shearer en Owen in de ploeg deed het weer een gooi naar de eerste Europese titel, al miste trainer Keegan topspelers Cole, Wilcox en Le Saux. Amper drie uur na de dramatische andere wedstrijd in de groep, lieten Portugal en Engeland zien hoe het ook kon. Een attractief duel ontspon zich in Eindhoven met een vermakelijk scoreverloop. Al na drie minuten zette Paul Scholes (Manchester United) Engeland met een kopbal op voorsprong; de voorzet was van David Beckham. Nog geen kwartier later leek het na de 0-2 van Steve McManaman gedaan voor Portugal. Engeland trok zich daarna diep terug en loerde op de counter. Een misrekening. Na enkele minuten bracht Figo de aansluiting tot stand. Portugal rook bloed en speelde onder leiding van regisseur Rui Costa als een Europees kampioen. Met flitsende combinaties werd de dapper strijdende Engelse ploeg op indrukwekkende wijze van de mat gespeeld. Ook Beckham en Owen hadden geen antwoord.

Nog voor rust trok Joao Pinto de stand gelijk met een snoekduik uit een pass van Rui Costa. In de tweede helft maakte belofte Nuno Gomes zijn uitverkiezing waar door het karwei af te maken. Hij passeerde David Seaman met een fraaie lob.

Volop lof voor Portugal dat direct tot favoriet werd gebombardeerd. Bij Engeland maakte Beckham zich vooral druk over de Britse fans die hem beledigd hadden. Hij was weinig populair (door de rode kaart op het WK 1998?).

Roemenië – Portugal 0-1 (0-0)

17 juni 2000 – Gelredome, Arnhem. Toeschouwers 21.000

90+5. Costinha 0-1

Scheidsrechter Veissière (Frankrijk)

Roemenië: Stelea, Contra (gk 27.), Filipescu, Popescu, Chivu, Petrescu (gk 22., 64. Petre), Galca, Munteanu, *Hagi* (gk 16.), Moldovan (69. Ganea), Ilie (78. Rosu)
Coach Ienei
Portugal: *Vitor Baia*, Secretario, Couto, Jorge Costa, Dimas, Figo (gk 30.), Vidigal, Rui Costa (87. Costinha), Paulo Bento, Joao Pinto (57. Sergio Conceicao), Nuno Gomes (90. Sa Pinto)
Coach Coelho

Lange tijd leek het duel in een bloedeloze 0-0 te eindigen. Portugal hield de trukendoos gesloten en Roemenië was niet bij machte zich grote kansen te creëren. Een van de weinige opvallende momenten was de tweede gele kaart voor Hagi, waardoor hij uitgesloten was voor de laatste wedstrijd.

In de 87^e minuut bracht de Portugese trainer Costinha in de ploeg om te helpen de gelijke stand veilig naar het eind te brengen. Niet in het minst tot zijn eigen verbazing was het juist de invaller die in de 5^e minuut van de blessuretijd met zijn eerste interlandtreffer Portugal naar de kwartfinale schoot. Verdiend was het niet, gaven zelfs de Portugezen toe, maar dat zou ze worst wezen. Voor Roemenië zat er nog maar een ding op: winnen van Engeland en hopen dat Portugal aan de sportieve plicht voldeed tegen Duitsland.

Engeland – Duitsland 1-0 (0-0)

17 juni 2000 – Stade du Pays, Charleroi. Toeschouwers 27.700

53. Shearer 1-0

Scheidsrechter Collina (Italië)

Engeland: Seamann, Gary Neville, Keown, Campbell, Phil Neville, Beckham (gk 41.), Ince, Scholes (72. Barmby), McManaman, Wise, *Shearer*, Owen (61. Gerrard)
Coach Keegan

Duitsland: *Kahn*, Matthäus, Nowotny, Babbel (gk 89.), Deisler (72. Ballack), Hamann, Jeremies (gk 43., 78. Bode), Scholl, Ziege, Jancker, Kirsten (70. Rink)
Coach Ribbeck

Sinds de WK-finale van 1966 had Engeland niet meer gewonnen van de Duitsers. Op latere toernooien in 1970 (kwartfinale WK, 2-3), 1972 (kwartfinale EK, 1-3 en 0-0), 1982 (2^e ronde WK, 0-0), 1990 (halve finale WK, 1-1; 3-4 na strafschoppen) en 1996 (halve finale EK, 1-1; 5-6 na strafschoppen) hadden ze steeds aan het kortste eind getrokken. De klassieker uit vroegere tijden was een van de zwakste van de laatste decennia. Beide teams toonden aan in een flinke crisis te zitten en weinig aanspraak te mogen maken op een langer verblijf in de Lage Landen.

Duitsland presteerde wel beter dan vijf dagen daarvoor. De achterhoede met Kahn, Matthäus en Nowotny gaf weinig kansen weg en middenvelder Deisler speelde een puike partij, maar daarmee waren de positieve punten wel genoemd. Ribbeck had een nieuwe voorhoede geposteed in de personen van Jancker en Kirsten, maar beiden liepen vooral in de weg.

Na 53 minuten brak Alan Shearer de wedstrijd met een kopbal open. Voor hemzelf ook een persoonlijke genoegdoening na zeven interlands zonder treffers. Keegan behield vertrouwen in zijn aanvoerder en door dit doelpunt slikte de rest van Engeland alle kritiek weer in.

Duitsland was niet bij machte iets terug te doen, waardoor de pers al een voorschot nam op een vroegtijdig einde van het toernooi voor Duitsland, alsmede de trainerloopbaan van Erich Ribbeck.

Engeland vierde feest na de historische zege. Na 33 jaar, 10 maanden en 18 dagen eindelijk van Duitsland gewonnen en de poort naar de kwartfinale stond wagenwijd open.

Portugal – Duitsland 3-0 (1-0)

20 juni 2000 – Stadion de Kuip, Rotterdam. Toeschouwers 44.000

35. Sergio Conceicao 1-0, 54. Sergio Conceicao 2-0, 71. Sergio Conceicao 3-0

Scheidsrechter Jol (Nederland)

Portugal: Pedro Espinha (90. Quim), Beto (gk 27.), *Couto*, Jorge Costa, Rui Jorge, Sergio Conceicao, Costinha, Paulo Sousa (71. Vidigal), Capucho, Pauleta (67. Nuno Gomes), Sa Pinto
Coach Coelho

Duitsland: *Kahn*, Rehmer, Matthäus, Nowotny, Linke, Deisler (gk 88.), Hamann, Ballack (gk 26., 46. Rink gk 90+1.), Scholl (60. Hässler), Bode, Jancker (gk 28., 69. Kirsten)
Coach Ribbeck

Portugal was al geplaatst, dus stuurde Coelho een B-elftal het veld in. Alleen Couto en Jorge Costa behoorden tot het A-team. Duitsland moest winnen en hopen dat Roemenië van Engeland zou winnen, maar dan wel met een kleinere overwinning.

Maar alles ging mis bij de Europese kampioen als bewijs van het diepe dal waarin het verkeerde. Zo stelde Ribbeck met Jancker maar één echte spits op, terwijl het moest winnen en tegen een B-team speelde! Jeremies, Ziege en Babbel hadden zich afgemeld, alsof juist deze kritische spelers de bui al zagen aankomen.

Vanaf het begin toonde de Duitse ploeg geen moment de wilskracht en inzet waarmee het zovele decennia aan de wereldtop had gestaan. Weerloos berustte het onzekere elftal in het onafwendbare lot. Zelfde de tweede Portugese keus was veel te sterk voor Duitsland. De Nederlandse fans kregen bijna medelijden met de lijdende ploeg. Voort Sergio Conceicao was het een gedenkwaardige avond. Met zijn drie treffers nestelde hij zich aan de top van de topscorerslijst, terwijl hij voorafgaand aan het toernooi al blij was enige speelminuten te krijgen. En een selectie die met de tweede keus het grote Duitsland afstrafte was natuurlijk onmiddellijk favoriet.

Duitsland ging af door de achterdeur, hopen op betere tijden, die ongetwijfeld weer zouden komen. Slechts één schamel doelpuntje had de ploeg eruit geperst.

Engeland – Roemenië 2-3 (2-1)

20 juni 2000 – Stade du Pays, Charleroi. Toeschouwers 27.000

23. Chivu 0-1, 41. Shearer 1-1 (strafschop), 45. Owen 2-1, 48. Munteanu 2-2, 88. Ganea 2-3 (strafschop)

Scheidsrechter Meier (Zwitserland)

Engeland: Martyn, Gary Neville, Keown, Campbell, Phil Neville, Beckham, Ince, Scholes (81. Southgate), Wise (75. Barmby), Shearer (gk 64.), Owen (67. Heskey)

Coach Keegan

Roemenië: Stelea, Contra (gk 44.), Filipescu (gk 71.), Popescu (32. Belodedici), Petrescu (gk 40.), Galca (68. Rosu), Chivu (gk 18.), Munteanu, Mutu, Moldovan, Ilie (gk 46., 74. Ganea)

Coach Ienei

Een gelijkspel zou volstaan voor Engeland. Dat moest lukken tegen de weinig imponerende Roemenen die ook nog Hagi moesten missen. Maar het ontbreken van de vedette bleek al gauw geen verzwakking. Met nieuw elan bleken de Roemenen toch offensief te kunnen voetballen, vechtend voor de laatste kans.

Een enerverend scoreverloop liet de spanning in Charleroi hoog oplopen. Na de openingstreffer van de jonge linksback Cristian Chivu wist Engeland de stand vlak voor rust om te buigen in een 2-1 voorsprong. Chivu maakte een overtreding op Paul Ince, Alan Shearer scoorde zijn 7^e EK-goal uit de strafschop. Vier minuten later dacht het Engelse elftal na de treffer van Michael Owen dat er weinig meer fout kon gaan.

Drie minuten was de tweede helft oud, toen echter Dorinel Munteanu de stand met een hard schot weer gelijk trok en alles weer open was. 43 Minuten lang stond Engeland virtueel in de kwartfinale totdat vlak voor tijd Phil Neville een strafschop veroorzaakte door Moldovan onderuit te halen. Invaller Ioan Ganea maakte geen fout en plotseling waren de rollen omgedraaid; Roemenië bij de laatste acht.

Net als tegen Portugal had Engeland een voorsprong verspeeld, dit keer was het fataal. De vroegtijdige terugkeer naar huis kwam onverwacht en de klap was hard in het Engelse kamp. Daarbuiten was men vooral blij met de uitschakeling van Engeland, het voorkwam de gevreesde ontmoeting tussen Engeland en Italië in het vroegere Heizelstadion.

Boekarest en omstreken daarentegen vierde feest, voor het eerst was de kwartfinale op een EK bereikt door de eerste overwinning in tien EK-wedstrijden te boeken.

Eindstand groep A

1. Portugal	3	3	0	0	9	7-2
2. Roemenië	3	1	1	1	4	4-4
3. Engeland	3	1	0	2	3	5-6
4. Duitsland	3	0	1	2	1	1-5

Portugal en Roemenië naar kwartfinale

Groep B

België – Zweden 2-1 (1-0)

10 juni 2000 – Stade Roi Baudoin, Brussel. Toeschouwers 46.700

43. Goor 1-0, 46. Emile Mpenza 2-0, 53. Mjällby 2-1

81. rode kaart Patrik Andersson (Zweden), 2^e gele kaart

Scheidsrechter Merk (Duitsland)

België: De Wilde, Deflandre, Valgaeren, *Staelens*, Leonard (73. Van Kerckhoven, gk 90+3.), Verheyen (gk 65., 88. Peeters), Vanderhaeghe, Wilmots, Goor, Strupar (69. Nilis, gk 77.), Emile Mpenza

Coach Waseige

Zweden: Hedmann, Nilsson (46. Lucic), *Patrik Andersson* (gk 45., rk 81.), Björklund, Mellberg, Alexandersson, Mjällby, Daniel Andersson (70. Osmanovski), Ljungberg, Pettersson (50. Larsson), Kennet Andersson

Coach Söderberg / Lagerbäck

Juist voor het EK in eigen land zat het Belgische voetbal in een diepe crisis. Het WK in 1998 was weinig florissant verlopen: in de eerste ronde uitgeschakeld na drie remises. In augustus 1999 leek het dieptepunt bereikt, nadat zelfs van Finland in Brussel was verloren. Na die dag loste Robert Waseige de arme George Leekens af als trainer en dat leek de ploeg goed te doen in een oefenwedstrijd tegen Nederland, die in de korfbaluitslag van 5-5 eindigde.

De Belgen hoopten dat het thuisvoordeel de Rode Duivels vleugels zouden geven. Veel zou afhangen van de eerste wedstrijd tegen Zweden, dat zo overtuigend de kwalificatiegroep had gewonnen. Van die dominant spelende ploeg was tegen België weinig over, want de Zweden leverden een wanprestatie. Pas nadat België vlak na rust op 2-0 kwam werd de pas van een beenbreuk genezen Henryk Larsson ingebracht in een wanhopige poging nog iets te redden. De eerste Belgische treffer kwam van Bart Goor, na een fout van verdediger Roland Nilsson. In de 46^e minuut zorgde Emile Mpenza voor de 2-0, al had de Schalke 04-speler daarvoor zijn arm nodig. De genaturaliseerde spits Branko Strupar gaf de assist.

Johan Mjällby bracht de spanning nog wel terug, nadat keeper Filip de Wilde over de bal trapte. Later maakte hij zijn fout goed toen Ljungberg was doorgebroken. Het bleef bij 2-1 en België had de gewenste driepunter direct binnen. Zweden verloor ook nog Patrik Andersson. Na een overtreding op Goor kreeg hij de rode kaart.

De Belgen hadden een primeur, de overwinning betekende de eerste in een openingswedstrijd voor een gastland op een EK!

Turkije – Italië 1-2 (0-0)

11 juni 2000 – Gelredome, Arnhem. Toeschouwers 22.500

52. Conte 0-1, 61. Okan 1-1, 70. Inzaghi 1-2 (strafschop)

Scheidsrechter Dallas (Schotland)

Turkije: Rüstü, Ümit (76. Tugay), Alpay, *Ogün*, Tayfur, Fatih, Okan (89. Ergün), Sergen (81. Arif), Tayfun, Abdullah, Hakan Sükür

Coach Denizli

Italië: Toldo, Cannavaro, Nesta, *Maldini*, Zambrotta, Albertini, Conte, Fiore (75. Del Piero), Pessotto (62. Iuliano), Totti (83. Di Livio), Inzaghi

Coach Zoff

Medefavoriet Italië zag een week voor het toernooi eerste doelman Buffon uitvallen, nadat ook topscorer Vieri al geblesseerd was. In tegenstelling tot vroegere tijden leek de sterkte niet in de verdediging maar in de aanval te zitten. Met mannen als Pippo Inzaghi en Francesco Totti, aangestuurd door spelmaker Stefano Fiore (verrassend in de plaats van Del Piero), had trainer Zoff genoeg balkunstenaars in huis om offensief te spelen. Tegenstander Turkije had de laatste jaren veel respect gewonnen en mocht niet onderschat worden, tenslotte had Galatasaray juist de UEFA-Cup gewonnen. Superster Hakan Sükür was net op tijd genezen van een oogblessure.

Toch was de ploeg in dit duel de onderliggende partij tegen de heersende Italianen. Doelpunten vielen pas in de boeiende tweede helft. Antonio Conte zorgde met een acrobatische omhaal voor een verdiende voorsprong, waarna de ontketende *Azzurri* twee maal op de lat schoten. De Turken toonden hun klasse door onverwacht binnen tien minuten tegen te scoren. Dat ze uiteindelijk toch verloren lag aan de Schotse arbiter

Dallas die ten onrechte na een buiteling van Inzaghi naar de stip wees. De spits voltrok het vonnis zelf, waarmee Italië direct in een riante positie stond. Voor Turkije waren de druiven zuur, al was de Italiaanse zege verdiend; uiteraard was Dallas de gebeten hond.

België - Italië 0-2 (0-1)

14 juni 2000 – Stade Roi Baudoin, Brussel. Toeschouwers 44.500

6. Totti 0-1, 68. Fiore 0-2

Scheidsrechter Garcia Aranda (Spanje)

België: De Wilde, Deflandre, Valgaeren, *Staelens*, Van Kerckhoven (45. Hendrikx), Verheyen (68. Mbo Mpenza), Vanderhaeghe, Wilmots (gk 68.), Goor, Strupar (57. Nilis), Emile Mpenza

Coach Waseige

Italië: Toldo, Cannavaro, Nesta, Iuliano, Zambrotta (gk 45.), Albertini, *Maldini*, Conte (gk 43.), Fiore (83. Ambrosini), Totti (64. Del Piero), Inzaghi (77. Delvecchio)

Coach Zoff

Vijftien jaren na het drama in dit voormalige Heizelstadion was er voor Italië ditmaal meer te juichen na een grandioze voorstelling tegen de toch niet zwakke Belgen. De snelle goal van Totti speelde de ploeg natuurlijk erg in de kaart. Hij verzilverde een vrije trap van Albertini met zijn hoofd.

De Belgen vielen daarna tachtig minuten lang tomeloos aan, maar brachten de Zuid-Europeanen niet aan het wankelen. Doelman Toldo was in topvorm en pareerde schoten van Stalens, Nilis, Strupar en Goor. Toen Fiore in de 68^e minuut bij een uitval de stand naar 0-2 tilde was de strijd beslist en kon zelfs Dino Zoff op zijn derde EK een lach op zijn gezicht toveren. Plaatsing voor de kwartfinale was al in een vroeg stadium zeker. Coach Waseige wist dat er maar een ding op zat: alles of niets tegen Turkije.

Zweden – Turkije 0-0

15 juni 2000 – Philips Stadion, Eindhoven. Toeschouwers 27.000

Scheidsrechter Jol (Nederland)

Zweden: Hedmann, Lucic, Björklund, Mellberg, Sundgren, Alexandersson (63. Anders Andersson), Mjällby (gk 67.), Mild, Ljungberg, Larsson (78. Svensson), *Kennet Andersson* (46. Pettersson)

Coach Söderberg / Lagerbäck

Turkije: Rüstü, Ümit (44. Tayfun), Alpay, *Ogün* (59. Tugay), Fatih, Suat (gk 4.), Izzet (58. Sergen), Okan, Hakan Unsal, Arif, Hakan Sükür

Coach Denizli

Op elk toernooi zijn er een aantal wedstrijden om snel te vergeten. Dit was er een van. Ondanks de aanwezigheid van topschutters Larsson en Kennet Andersson (vijf WK-goals in 1994) en aan de andere kant Arif en Hakan Sükür wachtten de 27.000 toeschouwers tevergeefs op doelrijpe kansen. Zelfs een toevalstreffer was ze niet gegund. Desalniettemin hadden beide ploegen door het behaalde puntje nog enig uitzicht op de kwartfinale mits de laatste wedstrijd werd gewonnen. Voor Turkije betekende de remise het eerste EK-punt.

België – Turkije 0-2 (0-1)

19 juni 2000 – Stade Roi Baudoin, Brussel. Toeschouwers 43.000

45. Hakan Sükür 0-1, 70. Hakan Sükür 0-2

84. rode kaart De Wilde

Scheidsrechter Nielsen (Denemarken)

België: De Wilde (rk 84., Deflandre in doel), Deflandre, Valgaeren, *Staelens*, Van Kerckhoven, Verheyen (63. Strupar), Vanderhaeghe (gk 44.), Wilmots (gk 68.), Goor (59. Hendrikx), Nilis (76. De Bilde), Emile Mpenza (gk 63.)

Coach Waseige

Turkije: Rüstü, Alpay, *Ogün*, Fatih, Tayfun (gk 50.), Okan (76. Ergün), Suat, Tugay (37. Tayfur), Abdullah, Arif (87. Osman, gk 88.), Hakan Sükür

Coach Denizli

Een gelijkspel was voor de Belgen toereikend, want winst van Zweden tegen Italië bracht die ploeg dan wel naast de *Rode Duivels*, maar dan telde het onderlinge resultaat. Luc Nilis (ex-PSV) stond in de basis in de plaats van Branco Strupar. Bij Turkije hield trainer Denizli vast aan de inbreng van middenvelder, ondanks de kritiek in eigen land op diens teleurstellende spel.

De Belgen speelden aanvallend (Luc Nilis in de basis) en kregen volop kansen, maar vooral Emile Mpenza miste de mooiste kansen. Marc Wilmots sleurde over het hele veld, maar het mocht niet baten. Het doelpunt viel aan de andere kant, op slag van rust. Bij een kopbal van Hakan Sükür greep de Belgische doelman Filip de Wilde (Anderlecht) hopeloos mis.

In de tweede helft gingen de Belgen onverdroten, maar tevergeefs op jacht naar de gelijkmaker. Steeds stuitten ze op de bekwame Turkse keeper Rüstü.

Het was een avond die De Wilde (en heel België) lang zou heugen. Nadat Hakan Sükür zijn tweede treffer met een fraaie lob geproduceerd had, zag De Wilde zes minuten voor tijd de rode kaart na een wilde actie op Arif. Waseige was al door zijn wissels heen, zodat Eric Deflandre plaatsnam tussen de palen. Het maakte niet meer uit, voor het eerst was het toernooi voor het gastland al na de groepswedstrijden ten einde. Het organiserende land had tot dan altijd de laatste vier bereikt, België kwam niet eens bij de laatste acht. Turkije had een andere primeur, voor het eerst was een EK-wedstrijd gewonnen die direct de kwartfinale betekende.

Italië – Zweden 2-1 (2-0)

19 juni 2000 – Philips Stadion, Eindhoven. Toeschouwers 29.500

39. Di Biagio 1-0, 77. Larsson 1-1, 88. Del Piero 2-1

Scheidsrechter Melo Pereira (Portugal)

Italië: Toldo, Ferrara, Negro, Iuliano (46. Cannavaro), Di Livio (62. Fiore), Ambrosini, Di Biagio, Pessotto, *Maldini* (42. Nesta), Montella, Del Piero

Coach Zoff

Zweden: Hedmann, *Patrik Andersson*, Björklund, Mellberg, Gustafsson (75. Kennet Andersson), Mjällby (56. Daniel Andersson), Mild, Ljungberg, Svensson (51. Alexandersson), Larsson, Osmanovski

Coach Söderberg / Lagerbäck

Italië was al een ronde verder, zodat Zoff acht verse krachten het veld instuurde. Voor de tweede keus zou menig trainer uit andere landen direct tekenen. De reserves vochten voor een basisplaats in de kwartfinale en liet deze partij geenszins aan zich voorbijgaan. Zweden probeerde het wel en kreeg ook wel kansen, maar de topvorm was er niet. De wetenschap dat alleen een ruime zege telde, verlamde de ploeg, zodra ze eenmaal voor Toldo verschenen.

Daarnaast hadden ze ook nog de pech dat bij Italië de Juventus-vedette Del Piero in de basis stond. De best betaalde speler van de wereld was niet alleen de regisseur, maar zorgde vlak voor tijd persoonlijk voor de winnende goal. Daarvoor hadden Luigi di Biagio en Henrik Larsson aan beide kanten gescoord.

Italië had aan de sportieve plicht voldaan, voor Zweden leek een mooi tijdperk voorbij.

Eindstand groep B

1. Italië	3	3	0	0	9	6-2
2. Turkije	3	1	1	1	4	3-2
3. België	3	1	0	2	3	2-5
4. Zweden	3	0	1	2	1	2-4

Italië en Turkije naar kwartfinale

Groep C

Spanje – Noorwegen 0-1 (0-0)

13 juni 2000 – Stadion de Kuip, Rotterdam. Toeschouwers 41.000

66. Iversen 0-1

Scheidsrechter El Ghandour (Egypte)

Spanje: Molina, Michel Salgado (gk 69.), *Hierro*, Paco, Aranzabal, Etxebarria (gk 17., 73. Alfonso), Guardiola, Valeron (80. Ivan Helguera), Fran (73. Mendieta), Raúl, Urzaiz

Coach Camacho

Noorwegen: Myhre, Heggem, Berg (58. Eggen), Bragstad, Bergdølmo (gk 33.), Mykland, *Skammelsrud*, Eirik Bakke, Iversen (90. Riseth), Solskjaer, Flo (70. Carew)

Coach Semb

Na de mislukte WK in 1998 was er in Spanje na de sterke kwalificatiereeks onder José Camacho goede hoop op een sterk EK. Noorwegen was bepaald geen populaire

tegenstander. Met een ondoordringbare verdedigingsmuur en veel inzet probeerden ze bij hun EK-debuut het spel van de opponent te ontregelen. Tegen Spanje lukte het strijdplan voortreffelijk. Raúl, Fran en Guardiola keken vertwijfeld om zich heen, maar slaagden er niet in de Noorse muur te doorbreken. Pas vlak voor rust viel de eerste Spaanse kans te noteren. In de 66e minuut sloeg het noodlot ook nog toe. José Molina, de zwakke keeper van Atletico Madrid, weifelde te lang bij een onschuldige ogende Noorse aanval en gaf Steffen Iversen zodoende de gelegenheid te scoren. *Of liet de bal door de handen glippen (van wesseem)*

De Noren koesterden de voorsprong en kropen nog dieper in hun schulp. Voor de Spanjaarden was er geen doorkomen aan, ook niet toen Mendieta en Alfonso ingebracht werden, zodat Real Madrid-spits Raúl in de eerste wedstrijd droog bleef staan. De topfavoriet in deze groep begon met een verrassende nederlaag en uiteraard juichte Noorwegen.

Joegoslavië – Slovenië 3-3 (0-1)

13 juni 2000 – Stade du Pays, Charleroi. Toeschouwers 18.500

23. Zahovic 0-1, 52. Pavlin 0-2, 57. Zahovic 0-3, 67. Milosevic 1-3, 70. Drulovic 2-3, 73. Milosevic 3-3

Scheidsrechter Melo Pereira (Portugal)

60. rode kaart Mihajlovic (2x gele kaart)

Joegoslavië: Kralj, Dudic, Djukic, Mihajlovic (gk 55., rk 60.), Dejan Stankovic (36. Stojkovic), Jokanovic, Jugovic, Nadj, Drulovic, Kovacevic (52. Milosevic), *Mijatovic* (82. Kezman)

Coach Boskov

Slovenië: Dabanovic, Galic, Milinovic, *Milanic* (gk 13.), Novak, Ceh, Pavlin (74. Pavlovic), Karic (78. Osterc), , Zahovic, Udovic (64. Acimovic), Rudonja

Coach Katanec

Joegoslavië wilde acht jaar na de uitsluiting van 1992 laten zien dat het nog steeds bij de top van voetballend Europa hoorde. Slovenië leek daarvoor een geschikte tegenstander, want op Zlatko Zahovic na leek de ploeg weinig voor te stellen. Zahovic was een nummer tien uit de school van Hagi en groeide uit tot de man van de wedstrijd. De Sloveense supervedette had zich lang op deze wedstrijd kunnen voorbereiden. Na een ruzie met zijn trainer bij Olympiakos Piraeus was Zahovic uit de selectie gezet en moest de nummer tien bij NK Maribor zijn conditie op peil houden.

De ploeg van Katanec maakte een van de grootste mogelijke fouten op een EK: onderschatting. Daarentegen was Slovenië maximaal gemotiveerd om het 'grote' Joegoslavië te verslaan. De beide coaches kenden elkaar goed. Katanec woonde bij Boskov in, toen hij bij Sampdoria speelde.

Al snel kwamen de Slovenen op voorsprong door Zahovic zelf. Hij verdeelde het spel, trok, sleurde, gaf steekpasses en scoorde. De Joegoslaven wisten niet waar ze het zoeken moesten. Toen Pavlin en Zahovic na rust de stand op 0-3 bracht en ook de centrale verdediger Sinisa Mihajlovic wegens natrappen de rode kaart kreeg, leek de wedstrijd gedaan.

Maar hoe onvoorspelbaar kan voetbal soms zijn. De rode kaart werkte juist als een rode lap op een stier. De Joegoslaven kregen plots de geest en in zes minuten wisten ze met tien man de stand gelijk te trekken. Vooral extra aanvaller Savo Milosevic speelde een belangrijke rol met twee goals. Nu waren het de Slovenen die de weg volledig kwijt waren.

De resterende 17 minuten + 3 minuten blessuretijd wankelde Slovenië en hing de 4-3 in de lucht, maar met een uiterste krachtsinspanning bleef de curieuze 3-3 behouden. In het Sloveense kamp wisten ze niet of ze blij of treurig moesten zijn, maar toch hadden ze met deze prestatie respect veroverd in Europa.

Slovenië – Spanje 1-2 (0-1)

18 juni 2000 – Amsterdam Arena. Toeschouwers 42.500

4. Raúl 0-1, 58. Zahovic 1-1, 60. Etxebarria 1-2

Scheidsrechter Dallas (Schotland)

Slovenië: Dabanovic, Galic, Milinovic, *Milanic* (68. Knavs), Novak (gk 53.), Ceh, Pavlin (gk 10., 82. Acimovic), Zahovic, Karic (gk 84.), Udovic (46. Osterc), Rudonja

Coach Katanec

Spanje: Canizares, Michel Salgado, *Hierro*, Abelardo, Aranzabal (gk 62.), Etxebarria, Guardiola (81. Ivan Helguera, gk 82.), Valeron (89. Engonga), Mendieta, Raúl, Alfonso (71. Urzaiz)
Coach Camacho

Spanje moest winnen, Slovenië was al blij met een nieuw eervol resultaat. De Spaanse voetballers hadden al een seizoen met zo'n 85 wedstrijden achter de rug, de reden van het stoeve begin op dit EK. Trainer Camacho, zelf recordinternational met 85 caps en meer dan 700 duels bij Real Madrid, posteerde Abelardo, Mendieta en Alfonso in de basis ten koste van Paco, Urzaiz en Fran. Katanec begon logischerwijs met dezelfde elf als in de eerste wedstrijd.

Raúl was ditmaal al na vier minuten trefzeker, waardoor de Spaanse ploeg dacht relaxed achterover te kunnen hangen. Slovenië speelde echter wederom fris van de lever en bleek zeker geen walk-over. Rudonja (Sint Truiden) kreeg zelfs een grote kans, maar Santiago Canizares bracht redding. Na rust lukte het Zahovic wel de gelijkmaker achter de Spaanse doelman te leggen, zijn derde EK-treffer.

Binnen twee minuten had Joseba Etxebarria uit een assist van Gaizka Mendieta de minimale voorsprong weer hersteld, waarna de 1-2 rustig tot het einde kon worden bewaard.

Een lichte vormstijging bij Spanje, die de weg naar de kwartfinale wagenwijd opende, terwijl ook Slovenië tevreden was met de eervolle nederlaag. Bij winst op Noorwegen waren er zelfs voor de anonieme Slovenen nog kansen op de volgende ronde.

Noorwegen – Joegoslavië 0-1 (0-1)

18 juni 2000 – Stade Sclessin, Luik. Toeschouwers 27.250

8. Milosevic 0-1

87. rode kaart Kezman

Scheidsrechter Dallas (Schotland)

Noorwegen: Myhre, Heggem (35. Bjørnebye), Eggen, Bragstad, Bergdølmo, Mykland (gk 30.), *Skammelsrud*, Iversen (70. Carew), Eirik Bakke (gk 65., 75. Strand), Solskjaer, Flo
Coach Semb

Joegoslavië: Kralj, Komljenovic, Djukic, Saveljic, Djorovic, *Stojkovic* (84. Nadj, gk 90+2), Jokanovic (gk 27., 89. Govedarica), Jugovic (gk 71.), Drulovic (gk 80.), Mijatovic (87. Kezman, rk 87.), Milosevic
Coach Boskov

Toen Milosevic zijn derde EK-goal al na acht minuten produceerde gingen de ruim 27.000 toeschouwers in Luik er eens goed voor zitten. De doelpuntenmaker veranderde met zijn hak een vrije trap van Drulovic van richting.

Een herhaling van de sensationele wedstrijd tegen Slovenië behoorde tot de mogelijkheden. Niets bleek minder waar. Het werd een van de droevigste wedstrijden ooit op een eindtoernooi. Volgens trainer Semb was de bal in totaal nog geen 15 minuten in het spel geweest. De Joegoslaven beperkten zich tot de tactiek der verschroeiende aarde. Vertragen, afbreken, intimideren. Vooral spits Andre Flo moest het ontgelden, maar was desondanks af en toe gevaarlijk. John Carew was nog het dichtst bij een treffer, maar zijn kopbal ging rakelings naast.

Trainer Boskov vond dat zijn ploeg gedisciplineerd speelde, maar de neutrale toeschouwer dacht daar anders over. Het houthakken kreeg in de 87^e minuut zijn dieptepunt, toen PSV-spits? Mateja Kezman amper 37 seconden na zijn invalbeurt de rode kaart voorgeschoteld kreeg van de drukke arbiter Dallas na een aanval op Erik Mykland.

De kansen waren daarmee in de groep gekeerd. Joegoslavië kwam op vier punten, Noorwegen en Spanje op drie.

Joegoslavië – Spanje 3-4 (1-1)

21 juni 2000 – Jan Breydel Stadion, Brugge. Toeschouwers 24.000

30. Milosevic 1-0, 39. Alfonso 1-1, 51. Govedarica 2-1, 52. Munitis 2-2, 75. Komljenovic 3-2, 90+2.

Mendieta 3-3 (strafschop), 90+5. Alfonso 3-4

63. rode kaart Jokanovic (Joegoslavië), 2e gele kaart

Scheidsrechter Veissière (Frankrijk)

Joegoslavië: Kralj, Komljenovic (gk 28.), Djukic, Mihajlovic, Djorovic (13. Joran Stankovic, gk 45.), *Stojkovic* (gk 57., 69. Saveljic,), Jokanovic (gk 38, rk 63.), Jugovic (46. Govedarica.), Drulovic, Mijatovic, Milosevic
Coach Boskov

Spanje: Canizares, Michel Salgado (46. Munitis), Abelardo, Paco (65. Urzaiz), Sergi (gk 63.), Mendieta, *Guardiola*, Ivan Helguera, Fran (23. Etxebarria), Raúl, Alfonso
Coach Camacho

Groep C was er een met tegenstellingen. Saaie potjes (de drie van Noorwegen) afgewisseld met bloedstollend spannende strijdtonelen vol emoties, spektakel en doelpunten. Joegoslavië - Spanje was daar het hoogtepunt van, misschien wel van alle EK's. Joegoslavië had genoeg aan een gelijkspel, Spanje moest winnen.

Driemaal nam Joegoslavië de leiding. Twee maal kon Spanje de stand egaliseren. Eerst schroefde Savo Milosevic (Real Zaragoza) zijn marktwaarde verder op met zijn vierde EK-goal na een vloeiende aanval over Stojkovic, Mihajlovic en Drulovic: 1-0.

Nog voor rust rondde Alfonso voorbereidend werk van Raúl af, zodat de pauze inging met een gelijke stand. Dejan Govedarica (RKC Waalwijk) bracht de Joegoslaven na rust met een afstandsschot op 2-1. Een minuut later toonden de Spanjaarden veerkracht en bracht Pedro Munitis de stand op 2-2. Jokanovic kreeg daarna zijn tweede gele kaart en Spanje geloofde er weer in. Toch viel het doelpunt aan de andere kant door rechtsback Komljenovic.

Een sensationele einde zorgde voor een hoogtepunt in de EK-historie. Na 90 minuten leek het bij een 3-2 stand voor Joegoslavië gedaan met Spanje, in de wetenschap van de 0-0 stand op hetzelfde moment bij Slovenië – Noorwegen. Spanje speelde in de resterende vijf minuten blessuretijd alles of niets en met succes. Twee minuten in de bonustijd waren voorbij toen Abelardo in het strafschoopgebied neerging en Mendieta uit de penalty de 3-3 achter doelman Kralj schoot. Omdat Spanje van Noorwegen verloren had en op dat moment beide ploegen op vier punten stonden, moest Spanje nog eenmaal scoren. In de 95^e minuut lukte het Alfonso de trekker over te halen en Spanje daarmee in de zevende hemel te schieten. De Joegoslaven reageerden furieus, wilden de bal uit de feestende berg Spanjaarden trekken, maar toen bleek dat Noorwegen op 0-0 was blijven steken, konden ook de mannen van Boskov zich in het feestgewoel storten. Beide teams waren door!

Slovenië – Noorwegen 0-0

21 juni 2000 – Gelredome, Arnhem. Toeschouwers 22.500

Scheidsrechter Poll (Engeland)

Slovenië: Dabanovic, Galic (83. Acimovic), Milinovic, Knavs, Novak, *Ceh*, Pavlin (gk 44.), Zahovic, Karic, Siljak (86. Osterc), Rudonja

Coach Katanec

Noorwegen: Myhre, Bjørnebye, Eggen, Bragstad, Bergdølmo, *Mykland* (gk 24.), Iversen, Solsbakken, Solskjaer (gk 59.), Carew (61. Eirik Bakke, 83. Strand), Flo

Coach Semb

De 15.000 Noorse fans vierden al feest! Hun favorieten overtuigden wederom niet, maar de dubbelblanke eindstand was voldoende voor de kwartfinale. Dachten ze. In spanning moest de uitslag in Brugge afgewacht worden. Tot ontsteltenis van alle Noren in het Gelredome begonnen plotseling de Spaanse journalisten te juichen en de Noren wisten dat het over was. Twaalf seconden kwamen ze tekort voor de kwartfinale, verklaarde trainer Semb.

Maar aan het Noorse team ontbrak behalve geluk ook moed. Zelfs tegen Slovenië hadden ze zich beperkt tot louter verdedigen, met een enkele uitval en de hoop gevestigd op de standaardsituaties. Maar de in het buitenland spelende spitsen Andre Flo en Ole Gunnar Solskjaer hadden een off-day genomen. Ook Zlatko Zahovic kon geen treffer aan zijn totaal toevoegen, zodat het duel zonder doelpunten bleef.

Noorwegen en met name coach Semb kon derhalve de hand in eigen boezem steken, het totale doelsaldo van 1-1 sprak boekdelen. Behalve de trouwe Noorse supporters was er niemand rouwig om hun vroegtijdig afscheid. De Slovenen gingen ook huiswaarts, maar waren niet ontevreden over hun eerste optreden.

Eindstand groep C

1. Spanje	3	2	0	1	6	6-5
2. Joegoslavië	3	1	1	1	4	7-7

3. Noorwegen	3	1 1 1 4	1-1
4. Slovenië	3	0 2 1 2	4-5

Spanje en Joegoslavië (op basis van onderlinge resultaat tegen Noorwegen) naar kwartfinale

Groep D

Frankrijk – Denemarken 3-0 (1-0)

11 juni 2000 – Jan Breydel Stadion, Brugge. Toeschouwers 28.100

16. Blanc 1-0, 64. Henry 2-0, 90. Wiltord 3-0

Scheidsrechter Benko (Oostenrijk)

Frankrijk: Barthez, Thuram, Blanc, Desailly, Lizarazu, *Deschamps*, Petit, Zidane, Djorkaeff (58. Vieira), Anelka (80. Wiltord), Henry

Coach Lemerre

Denemarken: *Schmeichel*, Colding, Schjønberg (gk 90+2.), Henriksen, Heintze, Bisgaard (72. Jørgensen), Allan Nielsen, Tøfting (72. Gravesen), Grönkjaer, Tomasson (79. Beck), Sand

Coach Johansson

Alle ogen waren gericht op wereldkampioen Frankrijk. In de kwalificatie konden ze niet overtuigen en het was nog nimmer voorgekomen dat een land na de wereldtitel ook de Europese titel veroverde. Desondanks was Frankrijk met Nederland een van de grootste favorieten. Juist deze twee waren bij elkaar ingedeeld, met daarnaast de verliezende finalist van 1996, Tsjechië. Denemarken, zonder de gebroeders Laudrup, was het vierde land in deze groep, maar werd weinig kans gegeven.

De Franse ploeg opende op Euro 2000 op soevereine wijze. Denemarken werd betrekkelijk eenvoudig opzij gezet. Naast een hechte defensie onder leiding van Deschamps, het machtige middenveld met Zidane als leider, had coach Lemerre in Thierry Henry en Nicolas Anelka ook de beschikking over twee sterke spitsen.

Denemarken begon nog met een kortdurend offensief, maar Jon-Dahl Tomasson faalde alleen voor Fabien Barthez. Toen Laurent Blanc na een kwartier de score voor Frankrijk opende, was het gedaan met de Vikingen. Zelfs keeper Schmeichel deelde in de malaise. Tegen dit Frankrijk waren zij niet opgewassen. Zidane regeerde het middenveld. Door goals van Henry (na een lange solo) en Wiltord liep de ploeg uit naar 3-0, een eerste stap op weg naar de 'dubbel'.

Nederland – Tsjechië 1-0 (0-0)

11 juni 2000 – Amsterdam Arena. Toeschouwers 50.800

89. Frank de Boer 1-0

90. rode kaart Latal

Scheidsrechter Collina

Nederland: Van der Sar, Reiziger, Stam (75. Konterman), *Frank de Boer* (gk 35.), Van Bronckhorst (gk 90.), Seedorf (57. Ronald de Boer), Davids, Cocu, Zenden (78. Overmars), Bergkamp, Kluivert

Coach Rijkaard

Tsjechië: Srnicek, Latal (rk 90.), Repka (gk 65.), Rada, Gabriel, Poborsky (gk 48.), Nedved (gk 22., 90.

Lokvenc), *Nemec*, Rosicky, Koller, Smicer (83. Kuka)

Coach Chovanec

Bejbl rk? Op bank??

F de Boer aanvoerder?

Na de vierde plaats op het WK 1998 koos coach Guus Hiddink voor de miljoenen van Real Madrid. De onervaren Frank Rijkaard moest Nederland naar de Europese titel leiden.

De druk op Rijkaard was groot.

Heel Nederland kleurde oranje. Auto's, straten, huizen waren versierd, de verkopers van oranje artikelen kenden goede tijden. In de Arena huldten de fans zich in mallotige pruiken, hoedjes, petten, als het maar oranje was. Met Tsjechië, de verliezende finalist van 1996, trof Nederland als eerste tegenstander. Spelers als Pavel Nedved, Karel Poborsky en Patrick Berger (wel de eerste twee wedstrijden geschorst) behoorden bij de besten van Europa, maar de Nederlandse elf speelden allemaal bij buitenlandse topclubs. Liefst vijf basisspelers voetbalden bij FC Barcelona (Reiziger, Frank de Boer, Cocu, Zenden, Kluivert), twee bij Juventus (Davids, Van der Sar), één bij Arsenal (Bergkamp), één bij Glasgow Rangers (Van Bronckhorst), één bij Internazionale (Seedorf) en één

(Stam) bij Manchester United. Pas in de 74e minuut verscheen een speler uit de eredivisie in het veld toen Konterman van Feijenoord inviel. Daarnaast mochten ook Ronald de Boer (Barcelona) en Overmars (Arsenal) opdraven.

Nederland begon, zoals altijd, sterk offensief in een hoog tempo, maar de aanvallen haperden in het vijandelijke strafschopgebied. Naarmate de eerste goal langer uitbleef, deelden de Tsjechen meer speldenprikken uit en kregen geleidelijk de beste kansen. In de 18^e minuut moest de paal binnen enkele seconden twee maal redding brengen voor keeper Van der Sar.

Langzamerhand oogde het Nederlandse spel steeds nerveuzer en hulpelozer. Bergkamp en Kluivert lagen aan de ketting en het middenveld sneeuwde onder bij de superioriteit van Nedved en Poborsky. De Tsjechen verzuimden het betere spel uit te drukken in doelpunten en dat kwam hen vlak voor tijd duur te staan. Jiri Nemec trok Ronald de Boer licht aan het shirt, De Boer liet zich vallen en de alom gewaardeerde Italiaanse arbiter Pierluigi Collina wees, in navolging van de strengere richtlijnen, direct naar de stip. Frank de Boer nam het geschenk dankbaar in ontvangst en schoot Nederland naar de niet meer verwachte overwinning. Zelden zal een overwinning zo onverdiend zijn geweest, maar geen Oranje-fan die daar lang bij stilstond. Wel de aanhang van de andere kant, die treurde om het onrecht wat hen was aangedaan. En dat was wèl terecht.

Tsjechië – Frankrijk 1-2 (1-1)

16 juni 2000 - Jan Breydel Stadion, Brugge. Toeschouwers 28.100

7. Henry 0-1, 35. Poborsky 1-1 (strafschop), 60. Djorkaeff 1-2

Scheidsrechter Poll (Engeland)

Tsjechië: Srnicek, Repka, Rada, Gabriel (gk 14., 46. Fukal), Poborsky, Bejbl (49. Lokvenc), Nedved, Nemec (gk 67.), Rosicky (62. Jankulovski), Koller, Smicer

Coach Chovanec

Frankrijk: Barthez, Thuram (gk 62.), Blanc, Desailly, Candela, Vieira, Deschamps, Petit (46. Djorkaeff), Zidane, Anelka (55. Dugarry), Henry (90. Wiltord)

Coach Lemerre

Er zijn elftallen die leuk voetballen en er zijn elftallen die winnen. Het een hoeft het andere niet uit te sluiten, maar gaan ook niet altijd samen. Nederland, Hongarije, Joegoslavië en Portugal waren daar in eerdere edities op grote toernooien goede voorbeelden van. Op Euro 2000 was dat zeker het geval bij Tsjechië. Na de tweede wedstrijd kregen ze beide malen de handen op elkaar bij elke neutrale supporter, maar stonden beide malen ook met lege handen en konden dus al in een vroeg stadium naar huis.

Om te winnen moet bij voetbal gescoord worden en dat verzuimden de mannen van Jozef Chovanec tegen Frankrijk. Pavel Nedved mocht zich dat aanrekenen toen hij bij een open kans op de excentrieke Franse doelman Fabien Barthez stuitte. Thierry Henry had toen de score aan de andere kant al geopend nadat hij profiteerde van een verdedigingsfout. Nedved versierde wel een strafschop, toen hij in de 35^e minuut buiten het 16-metergebied aangetikt werd, maar daarbinnen ging liggen. Karel Poborsky ontfermde zich over de penalty en zorgde beheerst voor de gelijkmaker.

Daarna ontspon zich een prachtige wedstrijd tussen twee sterke teams met wisselende kansen. Poborsky miste twee maal het doel op een haar na. Frankrijk had, behalve Zidane en Henry, een fractie meer geluk, waardoor de 1-2 treffer van Djorkaeff (voorbereid door Henry) de beslissende was. De Fransen hadden hun revanche op de nederlaag op het EK 1996 in Manchester.

Conclusie: Frankrijk naar de kwartfinale, en met Tsjechië ging een sterk team tot verdriet van de neutrale fan te vroeg naar huis. Na het missen van het WK 1998 weer geen succes voor dit team, waar velen hun geld op hadden gezet.

Nederland – Denemarken 3-0 (0-0)

16 juni 2000 – Stadion de Kuip, Rotterdam. Toeschouwers 48.200

57. Kluivert 1-0, 66. Ronald de Boer 2-0, 77. Zenden 3-0

81. Schjønberg (Den.) mist penalty (naast)

Scheidsrechter Meier (Zwitserland)

Nederland: Van der Sar (gk 80., 89. Westerveld), Reiziger, Konterman (gk 56.), Frank de Boer, Van Bronckhorst (gk 4.), Davids, Cocu, Zenden, Overmars (62. Ronald de Boer), Bergkamp, Kluivert (75. Winter)

Coach Rijkaard

Denemarken: *Schmeichel*, Colding, Schjønberg (82. Helveg), Henriksen, Heintze, Bisgaard, Allan Nielsen (gk 50. (61. Tøfting), Gravesen (67. Brian Steen Nielsen), Grønkjaer, Tomasson, Sand
Coach Johansson

De wetenschap dat door de tweede nederlaag van Tsjechië met een gelijkspel de kwartfinale al tegen Denemarken bereikt kon worden, leek de ploeg van Rijkaard te verlammen. Met Konterman voor Stam en Overmars voor Seedorf lukte het wederom niet de oranje uitgedoste fans te overtuigen van de zeker lijkende titel. Integendeel, een hartstochtelijk fluitconcert begeleidde het elftal toen het na drie kwartier de kleedkamer opzocht. Daar ook Denemarken, op een schot op de lat van Gravesen na, weinig presteerde, was er nog niets verloren.

Een donderpreek van Rijkaard moet wonderen gedaan hebben, want na rust liet het in het blauw spelende Oranje eindelijk zien, waarom ze tot de titelkandidaten behoorden. De treffer van Kluyvert na een Deense fout in de 57^e minuut werkte bevrijdend en daarna gingen alle registers open. Invaller Ronald de Boer en Zenden voerden de score op tot 3-0, waarmee het lot voor de Europese kampioen van 1992 bezegeld was. Een gemiste strafschop van Michael Schjønberg negen minuten voor tijd illustreerde de Deense neergang voortreffelijk, evenals het doelsaldo na twee duels: 0-6. Nederland vierde feest, samen met Frankrijk stond het in de kwartfinale! Tegenvaller was het uitvallen van doelman Van der Sar.

Denemarken – Tsjechië 0-2 (0-0)

21 juni 2000 – Stade Sclessin, Luik. Toeschouwers 20.000

64. Smicer 0-1, 67. Smicer 0-2

Scheidsrechter El Ghandour (Egypte)

Denemarken: *Schmeichel*, Schjønberg, Helveg, Henriksen, Heintze (68. Colding), Goldbaek, Brian Steen Nielsen, Tøfting (gk 56.), Grønkjaer (gk 52.), Tomasson, Beck (74. Molnar, gk 85.)

Coach Johansson

Tsjechië: Srnicek, Repka, Rada (gk 69.), Fukal (gk 62.), Poborsky (gk 52.), Bejbl (61. Jankulovski), Nedved, Berger, *Nemec* (gk 67), Koller (74. Kuka), Smicer (79. Lokvenc)

Coach Chovanec

Een potje om des keizers baard, hooguit om het aanzien na twee nederlagen enigszins te redden. Denemarken begon sterk, stelde doelman Pavel Srnicek meermalen op de proef, maar deze capituleerde niet.

Na rust scoorde Vladimir Smicer twee maal binnen drie minuten, waardoor Tsjechië met opgeheven hoofd de Europese arena kon verlaten. Ze hadden de pech gehad met Frankrijk en Nederland ingedeeld te zijn geweest, in elke andere groep hadden ze ongetwijfeld de laatste acht wèl gehaald.

Denemarken ging in beraad over de toekomst en vestigde de hoop op het nieuwe trainersduo Morten Olsen en Michael Laudrup.

Nederland – Frankrijk 3-2 (1-2)

21 juni 2000 - Amsterdam Arena. Toeschouwers 51.000

8. Dugarry 0-1, 14. Kluyvert 1-1, 31. Trézéguet 1-2, 51. Frank de Boer 2-2, 59. Zenden 3-2

Scheidsrechter Frisk (Zweden)

Nederland: Westerveld, Bosvelt, Stam, *Frank de Boer*, Numan, Davids (gk 81.), Cocu (gk 85.), Zenden, Overmars (89. Van Vossen), Bergkamp (78. Winter), Kluyvert (60. Makaay)

Coach Rijkaard

Frankrijk: Lama, Karembeu, Leboeuf, *Desailly* (gk 75.), Candela, Vieira (gk 90., 90. Deschamps), Micoud, Pires, Trézéguet, Wiltord (81. Anelka), Dugarry (gk 45., 68. Djorkaeff)

Coach Lemerre

De strijd tussen het gastland en de wereldkampioen had de apotheose van groep D moeten worden, maar werd een partij waarin veel spelers gespaard werden voor de kwartfinale. Logisch, want beide teams hadden zich daar al voor geplaatst. Alleen de eerste plaats stond op het spel, die mogelijk een minder zware tegenstander opleverde. Voor Nederland zou dat ook betekenen, dat ze in eigen land mochten blijven en waren dus meer bereid daarvoor te strijden.

Bij rust stond Frankrijk met 1-2 voor; maar in het eerste kwartier van de tweede helft wisten Frank de Boer en Zenden de stand om te buigen in een 3-2 voorsprong. Daarmee

was de strijd afgelopen en Nederland was trots op de winst op de wereldkampioen, dat al acht jaar niet had verloren op een groot toernooi.

Na afloop was iedereen tevreden. Nederland omdat de gehoopte zege voor het oog van koningin Beatrix was behaald, Frankrijk omdat de invallers ook goed voldeden en de supporters omdat ze vijf doelpunten hadden gezien in een aantrekkelijke wedstrijd. Frankrijk had middels Christoph Dugarry en David Trézéguet twee keer een voorsprong genomen, Kluivert en Frank de Boer hadden die weten gelijk te trekken, waarna Zenden de winnende goal wist te produceren.

De teams zouden elkaar in de finale weer treffen, zo was de rotsvaste overtuiging van het hele continent.

Eindstand groep D

1. Nederland	3	3	0	0	9	7-2
2. Frankrijk	3	2	0	1	6	7-4
3. Tsjechië	3	1	0	2	3	3-3
4. Denemarken	3	0	0	3	0	0-8

Nederland en Frankrijk naar kwartfinale

Kwartfinale

Het kaf was van de koren gescheiden. Denemarken, Duitsland, Engeland en Zweden waren roemloos ten onder gegaan en ruzieden over de verantwoordelijken. Over het verlies van debutant Noorwegen werd geen traan gelaten, alleen de vroege uitschakeling van Tsjechië en België werd over het algemeen betreurd.

In groep C en D waren spectaculaire wedstrijden te zien geweest, Euro 2000 onderscheidde zich door de terugkeer van offensief voetbal, op de vervelende potjes van Noorwegen na.

Toch verliep het toernooi niet helemaal zonder problemen. De verkoop van tickets verliep niet naar tevredenheid, de Belgische politie had door hard optreden weinig vrienden gemaakt en de organisatie in twee landen bracht nadelen met zich mee.

De excessen bij Engeland – Duitsland in Charleroi betekenden het einde van de Engelse kandidatuur voor de WK 2006, waarover vlak na Euro 2000 de beslissing viel.

Van de vier kwartfinales ging de meeste aandacht uit naar Frankrijk – Spanje, een herhaling van de finale in 1984. Bij de andere drie duels leek de winnaar bij voorbaat bekend.

Portugal – Turkije 2-0 (1-0)

24 juni 2000 - Amsterdam Arena. Toeschouwers 44.000

43. Nuno Gomes 1-0, 56. Nuno Gomes 2-0

Scheidsrechter Jol (Nederland)

29. rode kaart Alpay (Turkije)

45. Arif (Turkije) mist penalty (gestopt)

Portugal: *Vitor Baia*, Couto (gk 37.), Jorge Costa, Sergio Conceicao, Dimas, Costinha (gk 40., 46. Paulo Sousa), Rui Costa (gk 39., 87. Capucho), Figo, Paulo Bento, Joao Pinto (gk 28.), Nuno Gomes (75. Sa Pinto)
Coach Coelho

Turkije: Rüstü, Alpay (rk 29.), *Ogün* (gk 82., 84. Sergen), Fatih, Hakan Ünsal (gk 56.), Tayfur, Ergün, Okan (gk 33., 62. Oktay), Tayfun, Arif (62. Suat), Hakan Sükür

Coach Denizli

Na de show was Portugal sterk favoriet, tegen de Turken die voor het eerst in de kwartfinale stonden. Een hoofdrol was weggelegd voor Alpay. De Turkse verdediger had bij het EK 1996 de Fair-Play-prijs gewonnen, omdat hij een doorgebroken Kroatische tegenspeler niet had neergehaald. Tegen Portugal liet juist hij zich in de 29^e minuut verleiden tot het slaan van Fernando Couto en zag de rode kaart.

Toen vlak voor rust ook nog Arif een penalty gestopt zag door Vitor Baia (Couto had Arif neergelegd), waren de zondebokken voor de Turkse nederlaag snel aangewezen. Vlak voor de gemiste pingel had Nuno Gomes het Portugese overwicht in het eerste doelpunt uitgedrukt, nadat doelman Rüstü al enkele malen een goal had weten te voorkomen. De extreem verdedigende houding werd trainer Denizli overigens ook niet in dank

afgenomen. Hij hoopte net als tegen België op een geniale ingeving van vedette Hakan Sükür.

Portugal was echter van een andere orde en veel te sterk voor de sterke Portugezen, aangevoerd door een "figomenale" Luis Figo. Geen moment leek een Portugese overwinning in gevaar, zeker niet nadat Nuno Gomes zijn tweede treffer achter Rüstü deponeerde. Daarna verlieten de Turken hun stellingen, zonder aanvallend een vuist te kunnen maken. Het team van coach Coelho verzuimde het grote klassenverschil in doelpunten uit drukken, waar een monsterscore tot de mogelijkheden had behoord.

Italië – Roemenië 2-0 (2-0)

24 juni 2000 - Stade Roi Baudoin, Brussel. Toeschouwers 41.000

33. Totti 1-0, 43. Inzaghi 2-0

59. Hagi (Roemenië) rode kaart, 2° gele kaart

Scheidsrechter Melo Pereira (Portugal)

Italië: Toldo, Cannavaro, Nesta, Iuliano, Maldini (46. Pessotto), Zambrotta, Albertini (gk 38.), Conte (55. Di Biagio), Fiore, Totti (74. Del Piero), Inzaghi

Coach Zoff

Roemenië: Stelea, Filipescu, Ciobotariu, Belodedici, Chivu, Petre, Galca (68. Lupescu), Munteanu, Hagi (gk 54., 2° gk 59.), Moldovan (54. Ganea), Mutu

Coach Ienei

De discipelen van Zoff toonden efficiënt te kunnen voetballen. Met een sterke defensie onder regie van Nesta als basis, brachten de Italianen met levensgevaarlijke counters al in de eerste helft de Roemenen op de knieën.

De Roemenen zouden bij het bereiken van de halve finale hun hoofd kaal scheren. Coach Ienei moest in het hart van zijn defensie Popescu (geblesseerd uitgevallen tegen Engeland) en Contra (geschorst) missen en hun vervangers Filipescu en Belodedici hadden zichtbaar moeite met de snelle Italiaanse uitvallen. Ook Georghe Hagi stond weer in de basis, ondanks de goede wedstrijd die Roemenië zonder hem tegen Engeland speelde. Opnieuw waren zijn verdragende acties groter in aantal dan de goede bijdragen, al trof hij met een mooie lob wel de paal. Resultaat was dat Italië bij rust al op een 2-0 voorsprong stond door goals van Totti en Inzaghi, die de Roemeense buitenspelval wisten te omzeilen.

De overwinning kwam daarna nauwelijks nog in gevaar, zeker niet na de smadelijke afgang van Hagi. Na een *Schwalbe* in de 59^e minuut kreeg hij in zijn laatste interland (xx caps) zijn tweede gele kaart voorgeschoteld, waarna het duel vroegtijdig uitdoofde. Zoff zag zijn tactiek beloond, de Roemenen mochten als troost hun hardos behouden.

Nederland – Joegoslavië 6-1 (2-0)

25 juni 2000 - Stadion de Kuip, Rotterdam. Toeschouwers 47.700

24. Kluivert 1-0, 38. Kluivert 2-0, 51. Govedarica 3-0 (eigen doel), 54. Kluivert 4-0, 78. Overmars 5-0, 89. Overmars 6-0, 90. Milosevic 6-1

Scheidsrechter Garcia Aranda (Spanje)

Nederland: Van der Sar (65. Westerveld), Bosvelt (gk 47.), Stam, Frank de Boer, Numan, Davids, Cocu, Zenden (80. Ronald de Boer), Overmars, Bergkamp, Kluivert (60. Makaay)

Coach Rijkaard

Joegoslavië: Kralj, Komljenovic, Saveljic (56. Johan Stankovic), Mihajlovic, Djukic, Stojkovic (52. Dejan Stankovic), Govedarica, Jugovic, Drulovic (70. Kovacevic), Mijatovic, Milosevic

Coach Boskov

De beide landen stonden ook op het WK 1998 tegenover elkaar, toen Edgar Davids in Toulouse vlak voor tijd de winnende treffer scoorde. Ditmaal was het de wedstrijd van Patrick Kluivert. De verguisde *youngster* had de avond van zijn leven. Met een beetje meer geluk en medewerking had hij in deze wedstrijd alle doelpuntenrecords gebroken. Uiteindelijk bleef de teller op drie staan. Dat het geen EK-record werd was deels aan hem zelf te wijten, anderzijds aan coach Rijkaard. Hij gaf zelf toe dat de oorspronkelijk aan hem toegeschreven 3-0 niet door hem was gescoord, maar dat er een voetje van Govedarica tussen had gezeten. Frank Rijkaard had maling aan het breken van records en verving de topscorer al na 60 minuten, onder het mom van een publiekswissel. Uiteindelijk werd het een 6-1 zege, een *walk-over* voor Nederland, dat daarmee de stijgende vorm onderstreepte. Ze hadden ook bitter weinig tegenstand gehad van de

Joegoslaven, dat nauwelijks voor het doel van Van der Sar en zijn latere vervanger Westerveld verscheen. Trainer Boskov moest wel Djorovic (geblesseerd) en Jkanovic (geschorst) missen, maar de Slavische achterhoede was zo lek als een mandje. Toen na 24 minuten de openingstreffer viel, brak het verzet en kon Nederland, dat alle ruimte kreeg, de score regelmatig uitbouwen. Al bij de pauze had de score veel hoger kunnen zijn dan de 2-0 op het bord.

Dennis Bergkamp scoorde zelf niet, maar genoot van zijn volledige vrijheid en was de initiator van vele Nederlandse aanvallen. De fans genoten van een heerlijke avond, waarbij de 90 minuten veel te kort waren. Aan het eind trof ook de snelle buitenspeler Marc Overmars nog twee maal doel, waarna Milosevic in de laatste minuut de eer redde met zijn vijfde EK-goel. Belangrijk voor de statistiek, want na de correctie van Kluiverts vermeende treffer bij de 3-0 stonden beide mannen gelijk bovenaan de topscorerslijst met vijf doelpunten.

Voor Nederland mocht het de pret niet drukken, wie kon hen nog stoppen? Nederland baadde in het oranje, Italië zou het volgende slachtoffer worden.

Frankrijk – Spanje 2-1 (2-1)

25 juni 2000 - Jan Breydel Stadion, Brugge. Toeschouwers 27.600

32. Zidane 1-0, 38. Mendieta 1-1 (strafschop), 44. Djorkaeff 2-1

90. Raúl (Spanje) mist strafschop (naast)

Scheidsrechter Collina (Italië)

Frankrijk: Barthez, Thuram, Blanc, Desailly, Lizarazu, Vieira, Deschamps (gk 59.), Zidane, Djorkaeff, Dugarry, Henry (82. Anelka)

Coach Lemerre

Spanje: Canizares, Michel Salgado (gk 63.), Abelardo, Paco (gk 70.), Aranzabal, Mendieta (57. Urzaiz), Guardiola (gk 60.), Ivan Helguera (77. Gérard), Munitis (73. Etxebarria), Raúl, Alfonso

Coach Camacho

De ploegen hadden elkaar twee keer eerder getroffen in een eindronde van een groot toernooi, nl. in de finale van EK 1984 (2-0 zege voor Frankrijk) en in de groepswedstrijd van het EK 1996 (1-1). Spanje was er alles aan gelegen om voor het eerst de Fransen te verslaan. Van de wereldkampioen winnen zou een lange reeks van matige prestaties op grote toernooien kunnen beëindigen.

Zowel Frankrijk als Spanje speelden vol op de aanval, wat resulteerde in een gelijkopgaande, aantrekkelijke wedstrijd. De individuele klasse zou het verschil moeten maken en daarvoor had Frankrijk in Zinedine Zidane een wereldvoetballer in huis, die zo mogelijk nog in een betere vorm stak dan bij het WK 1998. De geniale spelverdeler strooide weer met fraaie passes en oogstrelende acties. Hij zorgde uit een directe vrije trap persoonlijk voor de 1-0 voorsprong voor Frankrijk, op een moment dat een doelpunt voor Spanje in de lucht leek te hangen.

Bij de Spanjaarden had Munitis een basisplaats veroverd, na zijn goede invalbeurt tegen Joegoslavië. Hij was ongrijpbaar voor Thuram en stichtte meermalen verwarring in de anders zo hechte Franse defensie. In de 38^e minuut torpedeerde Thuram Munitis weer, maar nu ten koste van een strafschop. Mendieta kweet zich goed van zijn verantwoordelijke taak en scoorde de verdiende gelijkmaker.

Toch gingen de *Haantjes* met een voorsprong rusten, na een schot van Youri Djorkaeff (Kaiserslautern) in de korte hoek, waarbij keeper Canizares er niet goed uit zag.

In de gehele tweede helft ging Spanje op jacht naar de gelijkmaker tegen een ongekend verdedigend Frankrijk. Deze leek er aan te komen toen in de laatste minuut Barthez een overtreding op Abelardo maakte en Raúl aan mocht leggen voor de tweede Spaanse penalty. De jonge Real-ster faalde echter op dit beslissende moment, hij schoot **naast/over**.

Weer was Frankrijk de zuiderburen de baas en kwam daarmee een belangrijke stap dicht bij de 'dubbel'. Het Franse team slaagde ook in dit toernooi er in om gelijkwaardige tegenstanders te verslaan door doelpunten op belangrijke momenten, terugkomen na achterstand of gelijkmaker, de helpende hand van het arbitrale trio en niet te vergeten een flinke portie geluk (de gemiste strafschop van Raúl), waarbij af te vragen valt in hoeverre deze sterrenploeg er elke keer weer in slaagt het geluk af te dwingen. Zoals een oude voetbalwijsheid leerde: "Wie niet aanvalt, kan niet scoren."

Halve finale

Twee opwindende halve finales met vier ijzersterke gelijkwaardige teams. Nederland kleurde nog meer oranje dan het al was, het hele land was in de officieuze landskleur getooid. Sportief was het toernooi met vier van zulke tegenstanders al geslaagd.

Frankrijk – Portugal 2-1 (0-1; 1-1), Golden Goal in verlenging

28 juni 2000 - Stade Roi Baudoin, Brussel. Toeschouwers 47.000

18. Nuno Gomes 0-1, 51. Henry 1-1, 117. Zidane 2-1 (strafschop)

117. rode kaart Nuno Gomes

Scheidsrechter Benkö (Oostenrijk)

Frankrijk: Barthez, Thuram, Blanc, Desailly (gk 37.), Lizarazu, Vieira (gk 24.), *Deschamps*, Zidane, Petit (86. Pires), Anelka (71. Wiltord), Henry (105. Trézéguet)

Coach Lemerre

Portugal: *Vitor Baia*, Abel Xavier, Couto, Jorge Costa (gk 55., 78. Joao Pinto, gk 107), Sergio Conceicao, Dimas (gk 62., 91. Rui Jorge), Costinha, Vidigal (gk 42., 60. Paulo Bento), Rui Costa, Figo (gk 53.), Nuno Gomes (rk 117.)

Coach Coelho

Een reprise van 1984 toen beide landen ook in de halve finale tegenover elkaar stonden. Destijds won Frankrijk op gelukkige wijze met 3-2. Met Petit voor Djorkaeff en ook Anelka (in de plaats van Dugarry) weer in de basis speelde Lemerre met twee spitsen. Humberto Coelho stuurde Nuno Gomes als eenzame strijder naar de frontlinie en liet Vidigal en Abel Xavier opdraven voor Paulo Bento en Joao Pinto.

Beide partijen begonnen afwachtend met optisch Frankrijk iets in de meerderheid. De angst om de finale te verliezen was groter dan de durf om va banque op de aanval te spelen. Omdat ook de spelverdelers Zidane en Figo weinig ruimte van hun bewakers kregen, was de eerste helft weinig spectaculair.

Een doelpunt kwam dan ook als het ware uit de lucht vallen. Na een fout van Deschamps kon Sergio Conceicao Nuno Gomes bedienen die de jarige Barthez met een strak schot wist te passeren.

Na rust speelde Frankrijk beduidend sterker en kwam ook Zidane beter in zijn spel. Na zes minuten rondde superster Henry een voorzet van Anelka doeltreffend af en stonden beide partijen weer gelijk.

De 1-1 stand bleef tot het einde van de reguliere speeltijd gehandhaafd, al moest Barthez vlak voor tijd een steenharde kopbal van Abel Xavier uit zijn doel ranselen.

In de verlenging was de angst voor de Golden Goal groot en het leek op strafschoppen uit te draaien. Tot de 117e minuut. De ingevallen Wiltord zette vanaf de rechterachterlijn voor, maar schoot tegen de uitgestoken arm van Abel Xavier, die geposteerd stond bij de linkerpaal. Grensrechter Igor Sramka stak zijn vlag omhoog en na Franse protesten wees scheidsrechter Benkö naar de elfmeterstip tot verbijstering van de Portugezen, die woedend reageren. Minutenlang belaagden zij de arbiter, voordat Zidane koelbloedig het vonnis kon voltrekken en met de Golden Goal de finaleplaats voor Frankrijk verzekerde. Daarmee was de strijd nog niet voorbij, want de Portugezen hadden hun zelfbeheersing compleet verloren. Nuno Gomes zag nog rood. Hoewel de opwindende enigszins begrijpelijk was, moest Portugal ook de hand in eigen boezem steken. De afgelopen 117 minuten waren zij te passief geweest om aanspraak te mogen maken op de finale. Na diepgaand onderzoek kregen de Portugezen zware straffen. Boosdoener Abel Xavier kreeg negen maanden schorsing, Nuno Gomes acht en Paulo Bento zes.

Nederland – Italië 0-0 (0-0; 0-0), na verlenging

Strafscoppen 1-3

29 juni 2000 – Amsterdam Arena. Toeschouwers 51.300

39. Frank de Boer mist strafschop (gestopt)

62. Kluivert mist strafschop (paal)

Strafscoppen: Di Biagio 0-1, Frank de Boer gestopt, Pessotto 0-2, Stam schiet over, Totti 0-3,

Kluivert 1-3, Maldini gestopt, Bosvelt gestopt.

Unicum: Nederland mist 5 strafscoppen!

34. rode kaart Zambrotta, 2^e gele kaart

Scheidsrechter Merk (Duitsland)

Nederland: Van der Sar, Bosvelt, Stam (gk 93.), Frank de Boer, Van Bronckhorst (gk 74.), Davids (gk 50.), Cocu (95. Winter), Zenden (gk 27., 66. Van Vossen), Overmars, Bergkamp (87. Seedorf), Kluyvert
Coach Rijkaard

Italië: Toldo (gk 37.), Cannavaro, Nesta, Iuliano (gk 16.), Maldini (gk 45.), Zambrotta (gk 14., 2^e gk 34.), Di Biagio (gk 88.), Albertini (78. Pessotto), Fiore (83. Totti), Del Piero, Inzaghi (67. Delvecchio)
Coach Zoff

Een van de meest memorabele wedstrijden op een Europees kampioenschap. Niet vanwege het scoreverloop, maar juist door het ontbreken van doelpunten, want daarvoor kreeg Nederland genoeg gelegenheid. Maar de ploeg die erin slaagt om in totaal vijf strafschoppen te missen, mag niet meer spreken van pech.

Het maakte de uitschakeling van Oranje niet minder onverdiend. Italië maakte namelijk weer ouderwets gebruik van het catenaccio, bikkelhard afbraakvoetbal in *optima forma* om de Nederlandse doelpuntenmachine te stoppen. Het lukte slechts gedeeltelijk. Met Di Biagio voor de geblesseerde Conte en Del Piero voor Totti, kwamen de *Azzurri* handen en voeten tekort om de superieure Nederlanders te stoppen. Zambrotta en Maldini moesten hun verdediging dikwijls ondersteunen en daardoor kwam Italië nauwelijks toe aan hun gevreesde counters. Del Piero en Inzaghi stonden eenzaam voorin en kregen nauwelijks aanspeelbare ballen.

Nederland speelde als vanouds vol op de aanval. In een hoog tempo, met goede combinaties werd Italië de wil opgelegd en was het wachten op een Nederlands doelpunt. Al in het begin had Arsenal-vedette Dennis Bergkamp pech toen hij na een fraaie solo op de paal schoot. Zenden liep Zambrotta er op links dikwijls uit, wat de Italiaan twee gele kaarten kostte en na 34 minuten kon inrukken. Kansen waren er voldoende, maar de grootste kans kwam na 39 minuten: penalty, nadat Kluyvert door Nesta was neergelegd. Frank de Boer ontfermde zich over de bal, maar zag zijn schot gestopt door Toldo. De vertwijfeling sloeg toe, coach Rijkaard verzuimde vers bloed in te zetten. Nederland bleef wel aanvallen en kreeg in de 62e minuut een nieuwe kans de felbegeerde voorsprong op het scorebord te krijgen. Iuliano haalde zijn Juventus-collega Davids onderuit en opnieuw wees de Duitser Merk naar de stip. Patrick Kluyvert mocht het ditmaal proberen, maar tot ontzetting van ruim 50.000 toeschouwers en 15 miljoen Nederlanders schoot hij op de paal. Twee strafschoppen gemist, zelden vertoond! Maar daarmee was de strafschoppenellende nog niet voorbij.

In de Nederlandse aanvallen stak steeds minder overtuiging en heel voorzichtig kwamen de Italianen er uit. Het eerste Italiaanse wapenfeit kon in de 89e minuut opgetekend worden. Invaller Delvecchio miste voor de tot dan bijna werkloze Edwin van der Sar. Na 90 minuten geen doelpunten en ook na 120 minuten niet. Strafschoppen moesten de beslissing brengen en uiteraard zag Nederland deze met zorg tegemoet, al had ook Italië op drie WK's slechte ervaringen opgedaan met de strafschoppenseries.

Frank de Boer nam ondanks de gemiste strafschop in de wedstrijd de eerste aanloop voor Nederland. Hij miste, waarmee hij met twee missers vanaf elfmeter voor een triest record zorgde. Ook de nummer twee, Jaap Stam miste, hij schoot hoog over. Italië had er toen al twee in liggen en ook Totti scoorde beheerst met een *panenka*. Nadat Kluyvert de 1-3 scoorde en Maldini zijn schot gestopt zag, leek het nog even spannend te worden. Toen Paul Bosvelt de vijfde Nederlandse strafschop op deze avond miste, was het pleit beslecht. Hoe onverdiend ook, maar Italië stond in de finale!

Nederland likte zijn wonden. Had niet verloren op het EK in eigen huis, maar om kampioen te worden moet toch gescoord worden. Ook uit strafschoppen! Voor de derde achtereenvolgende maal was gebleken dat Nederland deze kunst niet verstond. Net als in 1992 (halve finale) en 1996 (kwartfinale), en ook op het WK 1998 was het de reden van vroegtijdige uitschakeling.

Frankrijk won op deze avond de Europese titel, dat was algemeen de overtuiging. De droomfinale kwam er niet, de beste twee offensieve ploegen van het toernooi. Hoe onrechtvaardig kan voetbal soms zijn. Coach Rijkaard diende dezelfde avond nog zijn ontslag in, zijn doel was niet bereikt. Ook Dennis Bergkamp zette een punt achter zijn imposante interlandloopbaan.

Elke Europeaan en voetballiefhebber gunden de wereldkampioenen nu ook de Europese titel of zouden de Italianen ook in de finale succes hebben met afbraakvoetbal?

Finale

Frankrijk – Italië 2-1 (0-0; 1-1), Golden Goal in verlenging

2 juli 2000 – Stadion de Kuip, Rotterdam. Toeschouwers 48.200

55. Delvecchio 0-1, 90+1. Wiltord 1-1, 103. Trézéguet 2-1

Scheidsrechter Frisk (Zweden)

Frankrijk: Barthez, Thuram (gk 58.), Blanc, Desailly, Lizarazu (86. Pires), Vieira, *Deschamps*, Zidane, Djorkaeff (76. Trézéguet), Henry, Dugarry (58. Wiltord)

Coach Lemerre

Italië: Toldo, Cannavaro, Nesta, Iuliano, *Maldini*, Di Biagio (gk 31., 66. Ambrosini), Albertini, Fiore (53. Del Piero), Totti (gk 90.), Pessotto, Delvecchio (86. Montella)

Coach Zoff

De neutrale toeschouwers en zeker die uit Nederland waren op de hand van Frankrijk, dat een verdiende winnaar zou zijn van de beste eindronde aller tijden, volgens UEFA-generaal-secretaris Gerhard Aigner. Maar Frankrijk was niet bij voorbaar de gedoodverfde winnaar. Daarvoor speelde Italië te uitgekookt en had het ook veel individuele klasse in huis.

Frankrijk moest de grieperige Petit missen, daarvoor kwam Djorkaeff weer in de basis. Zoff stelde met Delvecchio en Totti een andere (Roomse) voorhoede op in plaats van Inzaghi en Del Piero. Een strijd der giganten, de geweldige Zidane tegenover Francesco Totti, de beste spelverdeler die Italië sinds tijden gekend had. Veel Franse spelers speelden in de Italiaanse competitie. De 48.200 supporters in de Kuip maakten zich op voor een prachtige finale onder leiding van de Zweed Anders Frisk.

De wedstrijd begon verrassend. Niet Frankrijk maar Italië maakte het spel. Plotseling bleek dat de ploeg meer kon dan alleen verdedigen. Vooral Totti, ondersteund door Fiore, stichtte meermalen verwarring voor het doel van Barthez.

Zidane kwam niet in het stuk voor en zonder zijn genialiteit was Frankrijk niet veel meer dan een gemiddeld team.

Kansen waren er aan beide zijden. Na twee Italiaanse dreigingen schoot Thierry Henry in de 6e minuut tegen de paal. Albertini raakte in de 17e minuut aan de andere kant de lat. Zo golfde het spel op en neer, maar bleef de finale tot de pauze doelpuntloos.

In de tweede helft werd het een echte finale toen Zoff Alessandro Del Piero inzette voor Stefano Fiore en nog meer op de aanval speelde. Binnen twee minuten met succes. Een Italiaanse hoekschoop kwam bij Totti, die met een hakje Pessotto bediende. Marco Delvecchio haalde uiteindelijk de trekker over en schoot van vijf meter Italië naar een dikverdiende 0-1 voorsprong.

Frankrijk raakte onzeker. Zidane, Desailly en Vieira kwamen nauwelijks in het stuk voor, alleen de snelle Henry was af en toe gevaarlijk. Laurent Blanc stormde steeds vaker mee naar voren, terwijl de 49-jarige Lemerre Sylvain Wiltord als extra (tweede) aanvaller inzette. Het zette weinig zoden aan de dijk, Italië bleef de betere ploeg en Del Piero kreeg twee keer de kans de strijd te beslissen.

In het laatste kwartier speelde Frankrijk alles of niets. Aanvaller nummer drie Trézéguet kwam voor Djorkaeff en bracht nieuw elan in de Franse aanvallen. Bij Italië kwam daarentegen Di Biagio voor Ambrosini en dat was juist een verzwakking. Toldo kreeg het steeds drukker, maar redde bekwaam bij acties van Henry, Wiltord, Blanc en Zidane. In de laatste vijf minuten kwam de vierde Franse spits in het veld, Robert Pires. De 9.000 Italiaanse supporters vierden al feest en ook de reservebank brachten hun haar al in de scheiding toen het noodlot voor hen alsnog toesloeg. In de blessuretijd kopte Trézéguet naar Wiltord, die in het vijfmetergebied rustig kon aannemen, Nesta poortte en simpel Toldo passeerde. 32 Seconden later floot Frisk af. De Italianen stortten ter aarde en begonnen gedesilluseerd aan de verlenging in de wetenschap dat Frankrijk nieuwe energie verzamelde en met een Golden Goal alles over was.

Het was geen verrassing dat Frankrijk steeds sterker werd. Toldo wierp zich met de moed der wanhoop op een schot van Pires, kreeg de schoen van Trézéguet in zijn gezicht kreeg en moest minutenlang behandeld worden.

Alleen Del Piero deelde af en toe nog een speldenprik uit, verder was het alleen Frankrijk nog dat voetbalde. Een vrije trap van Zidane scheerde over de lat, een volley van de spelmaker werd door Maldini tot corner verwerkt.

In de 103e minuut was het afgelopen. Henry (**Pires???**) deed het inleidende werk, David Trézéguet (AS Monaco) schoot van de rand van het strafschopgebied met een prachtige volley de bal langs Toldo. Over en uit: Frankrijk was Europees kampioen, Frankrijk had de *dubbel!* Nog nooit had de regerend wereldkampioen ook het EK gewonnen; Duitsland had twee keer (1976 en 1992) de kans gehad, maar beide malen de finale verloren. Net als in 1996 had een Golden Goal de strijd beslist. Italië had goed gespeeld, maar verloren. In tegenstelling tot de halve finale tegen Nederland, toen ze slecht speelden, maar wel 'wonnen'. Zoff en Italië treurden over deze onrechtvaardigheid, Frankrijk vierde feest, trainer Lemerre was zeer emotioneel, omdat tijdens het toernooi zijn vader was overleden. Weliswaar hadden ze een zwakke wedstrijd gespeeld, maar bij het omhooghouden van de beker sprak niemand meer over verdiend of onverdiend. De titel was binnen en dat was de bevestiging van de kwaliteiten van een uitzonderlijke generatie voetballers met Zinedine Zidane als exponent.

Frankrijk Europees Kampioen 2000

Winnend team:

Fabien Barthez 28-6-1971, AS Monaco

Laurent Blanc 19-11-1965, Inter Milan

Marcel Desailly 7-9-1968, Chelsea

Lilian Thuram 1-1-1972, AC Parma

Bixente Lizarazu 9-12-1969, Bayern München (86. Robert Pires 29-1-73, Olympique Marseille)

Patrick Vieira 23-6-1976, Arsenal

Didier Deschamps 15-10-1968, Arsenal

Youri Djorkaeff 9-3-1968, FC Kaiserslautern (76. David Trézéguet 15-10-1977, AS Monaco)

Christophe Dugarry 24-3-1972, Girondins Bordeaux (58. Sylvain Wiltord 10-5-1975, Girondins Bordeaux)

Zinedine Zidane 23-6-1972, Juventus

Thierry Henry 17-8-1977, Arsenal

Trainer Roger Lemerre 18-6-1941

Arbiter Anders Frisk (Zweden)

Aan het banket

Opvallend:

Gerhard Aigner vond het de beste EK aller tijden: hoge amusementswaarde, hoge kwaliteit van de wedstrijden, hoge toeschouwersaantallen, veel kijkers die via tv en internet toernooi volgden, alle records werden gebroken.

Met gemiddeld 2.74 doelpunten per wedstrijd werd een positief nieuw EK-record gevestigd, als gevolg van het offensieve spel van de meeste teams.

Een stadionbezetting van 92%, de organisatie kon tevreden zijn. Allen de duels Joegoslavië – Slovenië en (betekenisloze) Denemarken – Tsjechië bleven onder de verwachtingen en 20.000. De verdeling van de kaarten per land ging niet vlekkeloos. De veiligheidsmaatregelen waren streng, maar iedereen had daar begrip voor.

Topspelers

Zinedine Zidane

Del Piero

Figo

Patrick Kluivert